

MLADINSKI ODDELEK -- JUVENILE DEPARTMENT

PRVI ROBIN

(A. J. T.)

Solnčnega dne proti koncu februarja sta se globoko v gozdu ob močnem studencu sešla pernata kavalirja Žolna in Robin. Žolno je užejalo trudapolno razbijanje po preperem drevesu, pa se je spustil v nižino k žuborečemu studencu na požirek hladilne pijače. Tu je naletel na Robina, ki je s kljunom prevračal vlažno rujavo listje ob viru.

"Kaj pa je tebe prineslo semkaj, tako zgodaj?" se začudi Žolna.

"Nič me ni prineslo," odvrne Robin samozavestno in si popravi gube svoje črnorjave suknjice, "saj sem vendar tukaj doma. Tam-le v tistem bukovju sem se izlegel."

"Tisto že verjamem," pravi Žolna, "da si tukaj doma, toda vaše vrste ptiči spadajo v vrsto aristokratov, ki jo pozimi pobrišejo v Florido in druge južne kraje. Šele ko pomlad prežene zadnji sneg in prižge prve regratove žarnice po livadah, se pripode nazaj tolsti in opitani. Potem pa imajo povsod prvo besedo in glavno pozornost. Nas, ki smo zvesti svoji domovini v mrzlih in gorkih časih, še nihče ne pogleda. Kako da nisi tudi ti med tistimi srečnejši, ki hodijo vsako zimo lenobo past v gorke južne kraje?"

"Jaz sem posebne vrste ptič," pomežikne Robin, ko udobno sede na bukov štor, ki ga je solnce prijetno ogrevalo. "Prvo jesen sem bil res namenjen z drugimi poleteti proti južnim krajem, kjer kraljuje večna pomlad, kot so mi pripovedovali moji starejši tovariši. Imel sem pa vedno svoje posebne muhe in sem se dostikrat kar sam potepal po gozdih in dobrih. Bil sem še mlad in povsod sem vtilkal svoj kljun. Pa sem nekega solnčnega jesenskega dne iztaknil v oddaljenem vinogradu mnogo grozdja, ki so ga trgači prezrli. To mi je tako ugajalo, da sem se kar teden dni zamudil tam v bližini. Ko sem se nato vrnil v ta gozdiček, kjer je bilo navadno naše zbirališče, nisem več našel mojih tovarišev. Klepetava teta Sraka mi je povedala, da so tovariši že pred tremi dnevi odpluli proti jugu. Ker sam nisem znal poti, sem sklenil, da kar doma ostanem, pa naj se zgodi kar hoče."

"Čudno, da nisi vsega hudega konec vzel," se zavzame Žolna.

"O, skraja mi ni ničesar manjkalo," pojasnjuje Robin. "Ko je bilo grozdje obrano, pobiral sem zapoznele murne, kobilice in gliste, pozneje sem se lotil jabolk, ki so ostala po drevesih, ko je tega zmanjkalo, sem se moral pa zadovoljiti z različnimi jagodami, ki sem jih našel po grmovji. Nekatero so bile precej grenke, toda lačnemu žoldecu se nič ne ustavi. Prenočeval sem tam-le v smrečju, ki nudi precej udobno zavetje proti mrazu. Malo trda mi je včasih predla, toda sem se vendar srečno pretolkel do pomladi. Predno so se vrnil moji tovariši iz južnih krajev, sem že jaz imel v najemu lep sadni vrt, kjer sem si na košati jablani izbral tudi prostor za gnezdo. Kmalu sem se seznanil z brhko krilatico in z njo vzgojil dva gnezda čvrstih robinčkov."

"Pa lansko jesen, zakaj nisi šel na jug?" poizveduje Žolna. "Saj sem mislil iti," odvrne Robin, in pogled mu melanholično splava po goščavi, "posebno zaradi ženske sem nameraval iti, ker ženske niso tako utrjene kot mi moški, pa mi jo je nekega dne v zgodnji jeseni izpred nosa odnesel hudobni Jastreb. Takrat sem sklenil, da se maščujem, pa čeprav mi je še eno zimo tu ostati. Mesec po tistem, ko so moji tovariši odpotovali, sem zopet opazil Jastreba, ki je krožil tamkaj-le nad travnikom. Pokazal sem se mu in nalašč precej nerodno poleval semtertja. Ropar je bil kmalu za menoj in jaz sem poletel naravnost proti bližnji farmerski hiši. Tam sem pričel glasno kričati in sem s tem kričanjem opozoril farmerjevega sina, da je Jastreb v bližini. Fant je priteknel iz hiše s puško v roki in ustrelil roparja. Moja žena je bila maščevana."

"In kako zdaj živiš?" poizveduje Žolna. "O, nič hudega mi ni," se odreže Robin. "Najrazličnejših jagod je letos po grmovju vse rudeče in črno. Ta-le izvirek, kot veš, nikdar ne zamrzne in koder poteka je vso zimo kopna zemlja, ker je voda gorka, da se pozimi kar kadi iz nje. Za priboljšek pa iztaknem v vlažni zemlji ob studencu véasi tudi kakega črva ali glisto. Kaj bi hrepenel po neznanju tujini, dokler mi domovina da vsega, kar potrebujem!"

Žolna je pritrjevalno pokimal, nakar sta se oba spustila k studencu in pila enega na zdravje.

"Zdaj pa poletim malo na izprehod," izjavi Robin, "danes je tak lep solnčni dan, da mi že kar diši po pomladi. Grem pogledat, kateri sadni vrt vzamem to leto z najem."

Ob robu malega mesteca, kjer je na stari jablani pregledoval podjetni Robin stavbišča za letošnje gnezdo, se je hipoma zbrala gruča otrok in odraslih ljudi, ki so vsi srečni vzklikali: "Prvi robin! Prvi robin!"

Žolna, ki je iz daljave opazoval vse to, je pa zmajeval z glavo, češ, ali jih je potegnil!

HEJ SKRJANČEK!

Daj mi, bratec moj škrjanček,
daj mi dobre volje,
dobre volje dva pehara,
dva pehara, dva žehlara!

Pehar poln bom nesel mami,
da ne bo me več nabila.

Pehar zvrhan sestri sitni,
da ne bo mi las pulila.

Žehtar prvi dal bom atu:
brž popustil bo ušesa,

drugi žehtar sam bom
spraznil.

peč s škrjančekom bom v
nebesa!

(Slavko Savinšek)

PUZZLE

BEHEADING ARCOSTIC
Behead not far and leave a
part of the head.

Behead ajar and leave a
writing tool.

Behead evil and leave a
cooling substance.

Behead Paradise and leave
a lair.

Behead additional and leave
native metal.

Behead the staff of life and
leave to peruse.

Behead self and leave de-
part.

Behead price and leave con-
sumed.

The letters beheaded ar-
ranged one below the other
form the name of a month.

PRIDI VESNA...

Izba tesna,
zunaj mraz:
pridi Vesna,
reši nas!

Zimske ječe
nam odpri,
solnce sreče
nam prižgi.

Na vrbinje
dlačice:
belosinje
mačice,

dneve jasne
pod nebo,
ptičke glasne
za goro:

daj, prizovi,
Vesna, spet,
k slasti novi
zbudi svet.

Hrepenenje
nas mori:
svet v zelenje
nam zavij,

vrzi cvetja
prek dobnav,
dihni petja
v molk goščav.

Ne prekrizaj
naših nad,
daj, približaj
se, pomlad!

Vesna, vrisini:
"Saj že grem!"
In nas stisni
v svoj objem!

(A. J. Terbovec).

MELODY DREAMS

(For C.)

They played a strain of an old
refrain.

So soft, and sweet, and low.
Still in dream the melody seems,
To softly come and go.

Dancing feet the melody keep,
Laughter soft and gay
Falls like a caress of tenderness
While the dancers softly sway.

in the twilight light, one happy
night,
I glimpsed a hidden dream
Within your eyes like summer
skies,

When silvery moonlight gleams.

You went away one winter day,
But your memory lingers yet.
I think of you, when I am blue,
For somehow I can't forget.

Christine Troya,

Richmond, Calif.

FEETSBALL GAMES

I allus like de feetsball games,
The boys be full of pep.

Dey chases each odder round
de field

While I just quiet set.
The feetsball plays hide-go-seek

Some boy grabs it and runs
For little gate posts on de field,

But I guess its all for fun,
Cause anodder boy grabs de

feetsball den

And runs de odder way,
And den I yell wid de odder

kids,
On feetsball day.

Der be a boy wid water, too,
To trow on all de boys

What passes out, as de kids all
say,

I guess its from de noise.
Someday I'll learn de feetsball

game

And den I'll run around,
And play feetsball and catch

de ball

And roll around de ground.
But now I only watch de game

And yells on feetsball day.
I tink dat feetsball beats dem

all.
Feetsball games—hurray!

Christine Troya,

Richmond, Calif.

THE LOST VERSES

It was a wintry night, and
the frost was already beginning
to whiten the outside of the
windows. John and Jeanne
Ross set before an open fire-
place in the big family living
room watching the flames leap
and fall. Suddenly a heavy log
which was on top cracked and
split open.

"Look at the big hole in the
middle of the log," cried
Jeanne. "It must have been a
hollow tree."

"And look at what's in the
hole," added her brother, point-
ing to something that was
wedged tightly in place.

Jeanne clapped her hands.
"Maybe it's treasure," she
said.

"Maybe," said John. "But I
doubt it. I think it's just an
empty tin box."

Jeanne, however, was sure
that it might contain some-
thing of value.

"Whoever hid it away," she
said, "wouldn't have taken so
much trouble with it if it was
just an empty box."

She reached into the fire
with a poker and rescued the
box from the flames. When it
was cool enough to touch she
opened it and looked inside.

What a surprise! And what a
disappointment! The box was
filled with faded yellow papers.
"Just full of old paper," said
John.

"Well, you and I have differ-
ent ideas on the same things,"
John said. "I think they are
very poor. Some milkman must
have written them."

"I'm going to recite them
just the same," said Jeanne.

When it came her turn, she
walked up the steps to the plat-
form and said:

"More than fifty years ago,
some poems were written by an
unknown poet, and placed in a
tin box for safe-keeping. The
tin box was latter hidden in a
hollow tree, where it remained
until seven short days ago.

Even then it was discovered
only by chance . . . while a log
from the tree was being burned
in an open fireplace. The pa-
per upon which the poems were
written was faded and yellow,
but the poems themselves were
still fresh and beautiful. As a
tribute to the unknown poet, I
shall recite some of them."

And she began:
"Have you ever waked at night
to the call
Of a dear forbidden name?
Has some perfume sweet on the
dusty street
Turned your body and mind
in flame?
Have you sometimes slipped
from the hum-drum rush
Of workday afternoon.
And followed the glean of a
long lost dream
At the lilt of a passing

tune?"

Here she stopped. Not be-
cause the poem was ended or
because she had forgotten the
rest of it, but because an old
gentleman with white hair had
stood up in the audience and
was speaking to her.

"I wonder if the young lady
would excuse me," he said,
smiling kindly. "If I recited
the rest of that poem?"

Jeanne was too surprised to
say anything.

"I may not know it exactly,"
went on the old gentleman,
"but doesn't it end like this:
"Then look with a tolerant heart
my friend
On others who hear the
call—
When we take the trail at ad-
venture's hail
It is easy indeed to fail!
'And we who but loiter to
dream awhile
Are brothers to those who
sin.
By the cries which start in
each human heart
We may know we are gypsy
kin.'"

"That's it, isn't it?" he
asked.

Jeanne nodded her head. The
gentleman had recited the last
two verses almost as they had
been written.

"Then it isn't—an unknown

poem?" she faltered, with tears
of disappointment in her eyes.

"Not to me," replied the old
man. "Because, you see, I am
the author."

What a surprise that was to
everybody!

"I wrote the poems of which
the young lady speaks when I
was a boy, living here in
Youngstown, and when I left
home for the West, I hid them
away as she has described.
The purpose of my visit here
this winter was to find my lost
verses and have them pub-
lished. I have found them, as
you see, in a very remarkable
way."

Then he asked Jeanne to re-
cite the other poems she had
chosen. He listened carefully
to the ones she gave, and
nodded his head pleasantly as
they recalled some pleasant in-
cident of his boyhood life.

After the dramatics were over,
he came to where Jeanne was
standing with her brother.

"When may I come and claim
the tin box?" he asked smiling-
ly.

"Well, you can come tomor-
row," answered Jeanne. "I
shall be sorry to lose the
verses, but I am glad to have
found their author."

"You shan't lose them,"
promised the old gentleman.
"I have already decided that
you may keep the originals. I
just want a copy for the pub-
lishers."

Then he noticed John, and
Jeanne told him that John was
her brother and helped to take
the box out of the fire.

"And what did you think of
them?" queried the poet.

"Well," said John, a little un-
easily. "I thought they were
just—just poems."

"Well, they are!"

"I mean like the teacher
makes us read," explained
John. "But when Jeanne re-
cited them with everybody list-
ening so quietly, I could see
that they were different. I
liked them. Honest, I did."

"I'm glad you did," answered
the old gentleman.

Four months later, Jeanne
received a flat parcel through
the mail. She eagerly opened
it and took out a beautiful new
book—a book of poems. She
read the title: "The Lost
Verses" and inside on the fly-
leaf, she saw:

"Dedicated to Miss Jeanne
Ross, who loved these poems
even before she knew they have
been written by a famous au-
thor."

John said. "I think they are
very poor. Some milkman must
have written them."

"I'm going to recite them
just the same," said Jeanne.

When it came her turn, she
walked up the steps to the plat-
form and said:

"More than fifty years ago,
some poems were written by an
unknown poet, and placed in a
tin box for safe-keeping. The
tin box was latter hidden in a
hollow tree, where it remained
until seven short days ago.

Even then it was discovered
only by chance . . . while a log
from the tree was being burned
in an open fireplace. The pa-
per upon which the poems were
written was faded and yellow,
but the poems themselves were
still fresh and beautiful. As a
tribute to the unknown poet, I
shall recite some of them."

And she began:
"Have you ever waked at night
to the call
Of a dear forbidden name?
Has some perfume sweet on the
dusty street
Turned your body and mind
in flame?
Have you sometimes slipped
from the hum-drum rush
Of workday afternoon.
And followed the glean of a
long lost dream
At the lilt of a passing

tune?"

Here she stopped. Not be-
cause the poem was ended or
because she had forgotten the
rest of it, but because an old
gentleman with white hair had
stood up in the audience and
was speaking to her.

"I wonder if the young lady
would excuse me," he said,
smiling kindly. "If I recited
the rest of that poem?"

Jeanne was too surprised to
say anything.

"I may not know it exactly,"
went on the old gentleman,
"but doesn't it end like this:
"Then look with a tolerant heart
my friend
On others who hear the
call—
When we take the trail at ad-
venture's hail
It is easy indeed to fail!
'And we who but loiter to
dream awhile
Are brothers to those who
sin.
By the cries which start in
each human heart
We may know we are gypsy
kin.'"

"That's it, isn't it?" he
asked.

Jeanne nodded her head. The
gentleman had recited the last
two verses almost as they had
been written.

"Then it isn't—an unknown

poem?" she faltered, with tears
of disappointment in her eyes.

"Not to me," replied the old
man. "Because, you see, I am
the author."

What a surprise that was to
everybody!

"I wrote the poems of which
the young lady speaks when I
was a boy, living here in
Youngstown, and when I left
home for the West, I hid them
away as she has described.
The purpose of my visit here
this winter was to find my lost
verses and have them pub-
lished. I have found them, as
you see, in a very remarkable
way."

Then he asked Jeanne to re-
cite the other poems she had
chosen. He listened carefully
to the ones she gave, and
nodded his head pleasantly as
they recalled some pleasant in-
cident of his boyhood life.

After the dramatics were over,
he came to where Jeanne was
standing with her brother.

"When may I come and claim
the tin box?" he asked smiling-
ly.

"Well, you can come tomor-
row," answered Jeanne. "I
shall be sorry to lose the
verses, but I am glad to have
found their author."

"You shan't lose them,"
promised the old gentleman.
"I have already decided that
you may keep the originals. I
just want a copy for the pub-
lishers."

Then he noticed John, and
Jeanne told him that John was
her brother and helped to take
the box out of the fire.

"And what did you think of
them?" queried the poet.

"Well," said John, a little un-
easily. "I thought they were
just—just poems."

"Well, they are!"

"I mean like the teacher
makes us read," explained
John. "But when Jeanne re-
cited them with everybody list-
ening so quietly, I could see
that they were different. I
liked them. Honest, I did."

"I'm glad you did," answered
the old gentleman.

Four months later, Jeanne
received a flat parcel through
the mail. She eagerly opened
it and took out a beautiful new
book—a book of poems. She
read the title: "The Lost
Verses" and inside on the fly-
leaf, she saw:

"Dedicated to Miss Jeanne
Ross, who loved these poems
even before she knew they have
been written by a famous au-
thor."

Then he noticed John, and
Jeanne told him that John was
her brother and helped to take
the box out of the fire.

"And what did you think of
them?" queried the poet.

"Well," said John, a little un-
easily. "I thought they were
just—just poems."

"Well, they are!"

"I mean like the teacher
makes us read," explained
John. "But when Jeanne re-
cited them with everybody list-
ening so quietly, I could see
that they were different. I
liked them. Honest, I did."

"I'm glad you did," answered
the old gentleman.

Four months later, Jeanne
received a flat parcel through
the mail. She eagerly opened
it and took out a beautiful new
book—a book of poems. She
read the title: "The Lost
Verses" and inside on the fly-
leaf, she saw:

"Dedicated to Miss Jeanne
Ross, who loved these poems
even before she knew they have
been written by a famous au-
thor."

NAGRADE

Za dopise, priobčene v Jan-
arski mladinski prilogi, so pre-
jeli nagrade po \$1.00 sledeči
člani mladinskega oddelka:

Stanley Debevec, društvo št. 20;
Jeannie Bouha, društvo št. 71;
Edith Glavan, društvo št. 78;
Mary Fink, društvo št. 78;
Albert Godec, društvo št. 78;
Anton Malovasich, društvo št. 2.

Častno priznanje zaslužni
članice: Jeannette Segar, dru-
štvo št. 70; Agnes Jurcic,
Mamie Jurcic, društvo št. 78;
in Vida Kumše, društvo št. 6.

NOT LOST

Say mister, what you think
am—

A baby what don't know
The quickest way to home be-
cause

There's been a little snow.

No, I ain't lost—I been to see
My friends—they're Jim and
Will.

They're coming over after
To sleigh-ride on the hill.

You see them trees 'way
there?

I know 'em all by heart—
My home's right down
slope from them.

Right at the nicest part.

An', honest, mister, that's
hill.

Just made for my new sled
When did I get it? Christmas
time.

It's yellow striped with red
An' Jim an' Willie both
sleds;

But mine's the biggest one,
We're pretty lucky, too, I think
'Cause some kids don't have
none.

Well, mister, guess I'll go
see

That I ain't lost at all.
I'll race you up the hill—
goes!

MLADINSKI DOPISI

Contributions from our Junior Members

V SPOMIN ABRAHAMA LINCOLNA

Što devetnajst let je poteklo, odkar se je rodil slavni in splošno priljubljeni mož, Abraham Lincoln. Vsa njegova dela in besede so bile neprecenljive in tako vredne. Ni čuda, da se vsako leto slavi dan njegovega rojstva, in večkrat je slišati govorke, češ, ako bi se ga dalo pridržati nazaj v življenje, da bi preuredil to in ono.

Časopisi so poročali, da obišče nekakih 1,500 odličnih mož iz različnih držav, namreč iz Missouri, Iowa, Illinois, Kentucky grobišče, kjer počivajo zemeljski ostanki velikega človeka moža, v mestu Springfield v državi Illinois. Blag spomin!

Vreme v Chicagu imamo pomladno, zime smo le malo občutili, natega komaj toliko, da ga poznamo kakšne barve je. Vremenski preroki oznanjujejo pomlad. "Groundhog," ki je pokukal iz svojega brloga 2. februarja, a ni videl svoje senčice, zato je celozunostal za nekaj časa. Celozunostal se je pojavil te dni ter ob enem poročal "robina," v letošni pomladi pa beži bliskovito naglo; videti mi kot bi večerj nastopil solsko leto, a ga je polovilo poteklo; nastopil smo novo leto, torej zopet eno leto, in tako naprej.

Če mi je pri srcu, da bo leto prekmalu minulo, kajti v katero pohajamo, bi skušala izvirajočemu stolu. Človek srka in pije z veseljem, in v večerj vemo iz studenca učeno vedno hoče in želi še več. No, pa saj bo celo naše življenje ena velika šola, četudi nam zapustijo šolske klopi.

10. februarja smo imeli "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

Pravim vsem mladim in odraslim članom J. S. K. Jednote, da se pripravijo za podobico v obliki "ball game." Morton proti Austin High School, zmagala je naša stran. Veselje nas, igrali naših učiteljev kakor tudi nekakih ljudstva je bilo neizmerno. Igrali smo v Morton gymnasium, kjer je bilo nam 6,000 gledalcev. Živijo nam ni bilo konca ne kraja. Prihodnje bom skušala pokopavati, kako bomo pokopavali, ako bo mogoče.

our front window is a flower bed. Most of the time we plant th Bachelors Button, Carnation, Golden Glow, Morning Glory, Pinks, Zinias, Holly Hocks, Roses and the striped grass. Around the bed there is some bush and they smell nicely. They are called "Old Man." By our gate and house we have three large trees, they are a Jackpine, Norway Pine, and Poplar. We planted some on Arbor Day.

My story is getting to long and I hope I will see it in the Nova Doba paper. Best regards to all the members of the J. S. K. J.

Margareth Kozar (Age 11), Lodge No. 30, J. S. K. J. Benoit, Wis.

I read so many interesting letters and stories in the Nova Doba, so I thought I would also write one.

One day last summer, my sister and I were going to go after cows. My sister was going to ride the horse, named Kate, and I was going to ride Beauty. So we got ready and started off. All of sudden my horse got frightened, I don't know at what, and started to run and run. And imagine, I was on the horse, he ran right across the cabbage patch, and right toward the fence.

I thought he was going to jump it and just as he came to the fence, he quickly turn, and I lost my balance and the saddle strap broke, and I and the saddle were thrown in to the fence. The horse's hind leg got tangled in the barbed wire fence. Hi kicked himself loose, with me still on the barbed wire fence. I quickly arose and looked around and found my dress shredded; three fence posts knocked down, and the wires everywhere. My sister rushed up with her horse to see if I was hurt, and asked me: "Are you hurt?"

I said: "I don't know." But when I came to, I found I was all scratched about my arms and feet. My hips were badly bruised, where I had knocked against the fence post some way.

One of our neighbors happened to pass by in time to see the accident, and quickly stopped and rushed over to my aid. Then my sister hurried me back up to the house, and had my bruises bandaged. I sure felt sore all over for a while. Then my sister took her horse and went after cows.

Well that accident ended my horseback ride that horse. I certainly had a narrow escape from death that time.

This is a true story, that happened last summer on our ranch.

Please don't throw my letter into the waste paper basket. Next time I will try and write a better one of myself on the ranch.

Alice Usnick (Age 12), Lodge No. 78 J. S. K. J., Salida, Colo.

Dear friends: Don't you wish that children's page would come out weekly? I enjoy reading the stories immensely. My story is as follows: There is more than 200 words in it. But I don't think the editor will mind.

IN THE FOREST "Oh! look out, you're going to step on a snake!" I cried as Joy was about to step on one. "Goodness, I got scared," said Joy as she came, running toward me. I looked at her pale face and smilingly said: "Let's go home before we see another dreadful thing." I knew she wanted to go home. I was perplexed to see her running to the main road. She turned and said: "Come here quick, before you get any needles on yourself."

I laughed and said: "Ah, don't kid me." She grew even paler, but replied strictly: "You won't be laughing long. Look up."

I look up. On a big pine tree was a porcupine, ready to throw needles at me. We ran and ran until we came to Uncle Bob's home. We told him the story. When we were through, he said: "Come, follow me, I'll show you something which I knew you won't be afraid of."

In a little box we saw the cutest little squirrel. I was curious to see if the little creature would skip if I let the top cover off. Well I did. The squirrel jumped out and ran back to the forest to his dear home, I suppose. We watched him until he disappeared, then laughed and said: "Good bye!" Frances J. Novak (Age 14), Box 367, Aurora, Minn.

from home. We came to the place where we fish. We had no luck there. So we went down along the river. We then found a nice shady place where we eat our lunch and then started to fish there. Had no luck there either. Then we put off our shoes, stockings and went into the water.

So we then saw a fish, and I jumped after it. Got in, but could not get out of water. Then all the boys tried to help me out, but couldn't. Then I myself had a hold of the grass and out I went. I also lost my hat, and nearly my fishing pole.

Then we started for home. I was a little afraid. When I came home I changed my clothes and then got a scolding and was sent to bed. For the next time I will try and write a longer letter. I also wish my story will be put in February issue.

Louis Tekauc (Age 12), Lodge No. 78 J. S. K. J.

MY IDEAL SPORT IN WINTER "Johanna! Johanna!" There that was Mabel calling, and I not half through with the supper dishes, dashed for the door, dish in hand waiting to hear good news.

"Why not come in?" I asked Mabel. "Oh, shucks, Johanna, I just wanted to ask you if you're going skating tonight."

"Oh, certainly, Mabel, I'll be ready in two shakes of a lamb's tail. Not waiting to hear her reply, I ran into the house hurriedly, doing the rest of the dishes.

After putting on my skating outfit, I ran out to find Mabel digging her toes in the snow, patiently waiting for my head to appear around the corner of the house. We did have a good time enjoying a lot of falls too, but what troubled us most were the boys. Everytime I came around a corner, there stood a boy hands outstretched ready to dash off with my hat in his hand. And after we did get them back, they were a sight to behold.

After nesting in a nice warm bed, I wandered off in to a land of dreams, awakening to find myself in a nice heap on the floor.

Johanna Spanko (Age 15), Lodge No. 133 J. S. K. J., Gilbert, Minn.

A TRIP TO THE WOODS One summer morning my father took some of my girl friends and me in his automobile. We went to the woods. We camped in a picturesque scene. In front of us was a small brook rippling over some pebbles. On all sides were beautiful trees, grass, wild flowers and all kinds of birds.

After we came there we ran, played and picked up some of the various kinds of flowers. It was a good thing that we brought a good, big lunch with us as we all were very hungry.

After we finished eating we went looking for berries. We saw squirrels, rabbits and all kinds of birds, trees and flowers. We certainly had a good time.

Not very far from us was a large pond. We had a good time row-boating and fishing, but we didn't catch many fish.

We came home well supplied with berries and flowers. Mary Rezek (Age 13), Lodge No. 70 J. S. K. J., Chicago, Ill.

FISHING This is my first letter to the Nova Doba. I belong to the St. Aloysius Lodge No. 78 J. S. K. J., Salida, Colo. I have read so many interesting letters, that the others wrote, that I thought I would write a few lines.

One day some of my boy friends and I decided to go fishing, it was about 8 o'clock in the morning when we started

little. I then went home, and told my mother. She said why I did not come home at once, and put dry clothes on, for she was afraid I would catch a cold. Albert Godec (Age 13), Lodge No. 78, J. S. K. J., Salida, Colo.

MY DREAM I was wandering about in the woods when I heard some one say: "You are going to get buck fever."

I didn't know what it meant, so finally I stopped a minute when I heard the same voice say: "There's a deer, shoot!"

I got excited and looked around when there he was, right in front of me. I tried to shoot and tried again, before I did anything, I noticed my hands were shaking, I didn't mind it. I tried to shoot again when the deer was gone. When I told them at home, they laughed at me.

Next morning I woke up to find my feet tangled with the blankets. Leo Spanko, Lodge No. 20 J. S. K. J., Gilbert, Minn.

Pierce, W. Va. Dear Editor: I received the dollar for which I now thank you, and I congratulate all the other winners on their good compositions.

The first half of our school term is over, and with it another half step has been added toward higher education.

My sister brought from the High School library a collection of Poe's stories, which greatly interested me. Ludwig Zalar (Age 11), Lodge No. 106 J. S. K. J.

Center, Pa. It is a long time since I have written to the New Era, and I haven't any good news to tell you this time. We lost a member, Caroline Pivk, of the Juvenile Department of Lodge No. 33 of the South Slavonic Catholic Union. We are sorry, because we could not see her and attend her funeral, because she had diphtheria. We sympathize with her father, mother, brothers and sisters.

Last year our lodge was progressing rapidly and we got many new members. But the new year isn't showing much success, because more than half of the members of our lodge are on a strike now for ten months. Many of the members who are victims of the strike have used all their savings and will not be able to pay their assessments unless they get help from the people, who have a chance to help. I hope that the strike would end, so that our lodge and our Union would not lose its members.

The reason why we are asking for help is to save the members of our lodge especially those of the Juvenile Department, because the time shall come when it will be up to us to see that our lodge and Union make progress. Anna Erzen, Lodge No. 33 S. S. C. U.

McIntyre, Pa. This is my second letter I am writing to the Nova Doba. I wouldn't have written this one, but I saw my first letter in the Nova Doba paper, so I thought I would drop a few lines.

In our town it was cold for New Year, but anyway we had a very good time, it was snowing outside. My girl friends and I went sledriding, we had a good time while we were sledriding.

Day after New Year we went to school, we were sledriding on recess, we had a good time up the school, too.

I wish it was summer already because then all the birds will come back and will sing beautiful songs, and the grass

will grow, the flowers will bloom. This is all I got to write this time. I give my best regards to the brother and sisters of the J. S. K. J. Mary Bosich, Lodge No. 122 J. S. K. J. Soudan, Minn.

I have read in the Nova Doba on Juvenile page some very interesting stories. So I think I would also write one. This is my first letter to Nova Doba. Many years ago there lived in a far off country a poor old man and a young boy. The man could just about walk, so the boy had to earn a living for him. The little boy would go to town from house to house, telling stories and singing, as he was excellent in both. For his payment he received something to eat, but he would not eat speck of it until he came home to his father.

One day, as he was on his way to town, he meet an old man who barely could walk and he wanted to get to the church which was still a long distance off. The boy put him on his wagon which he usually took with him and brought him to his desired place. He then went on as before until he came to a hole in the ground in which he found a hidden child. He took the child and went home with it. While he was on his way, the child disappeared and a fairy appeared, telling the boy these words: "You need not go no more to town to earn your father living, because you have been so kind, your father is living in a castle and has a lot of money." He wanted to thank her, but the fairy already disappeared. Mary Russ (Age 13).

VALENTINE'S DAY I suppose I have quite neglected my writing, but since I have so many other things to do, I don't get much time to write. Now that our mid-term examinations are over in school, I shall have a little more spare time. I study most when the examinations are nearing, otherwise — well, I hate to admit it, but I rather read books that are not a help to me in my school work at all. I guess I'm a little too big for fairy tales, but I can't help it, I still like to read them.

Besides reading books I have to help my mother with her housework, before and after school hours. We keep a cow and I take milk every morning and evening to our customers. The weather here now is very cold, unlike in Algiers, where our ship stopped during our voyage to America, seven years ago. The children here are sledriding, while there I know they are having a good time swimming in the water.

Valentine's Day is over. I hope all the readers of Nova Doba did get many Valentines, and had a very merry time on Valentine's Day. With best wishes to all, I remain, Mary Gombach (Age 15), Lodge No. 138 S. S. C. U.

McIntyre, Pa. I am a boy twelve years old, and this is my first letter to the Nova Doba. I go to school and I am in the sixth grade. My teacher's name is Mr. C. K. Conrath, and he is good to me. I belong to the boy scouts of America. I am a tenderfoot, and running for second-class now. There are thirteen scouts in our troop. We have a good scout-master in our troop. If any one wants to write to me, my address is, Joseph Bosich, Box 103, McIntyre, Pa.

COLLINWOOD MEMORIAL SCHOOL GARDEN Long ago in a school house in Cleveland, a fire occurred, in

(Continued on page 6)

"Nova Doba"

GLASILO JUGOSLOVANSKE KATOLISKE JEDNOTE

Lastnina Jugoslovanske Katoliške Jednote.

IZHAJA VSAKO SREDO.

Cene oglasov po dogovoru

Naročnina za člane 72c letno; za nečlane \$1.50, za inozemstvo \$2.

OFFICIAL ORGAN

of the

SOUTH SLAVONIC CATHOLIC UNION, Inc., Ely, Minn.

Owned and Published by the South Slavonic Catholic Union, Inc.

ISSUED EVERY WEDNESDAY

Subscription for members \$0.72 per year; non-members \$1.50

Advertising rates on agreement

Naslov za vse, kar se tiče lista:

NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave. Cleveland, O.

Volume IV. 83 NO. 9

Zimsko solnce.

Več tednov nas še loči od oficijelne pomladi, vendar zimska tožnost se že umika in napravlja prostor boljsemu razpoloženju. Še divjajo zimski viharji, še pritiska mraz, toda kadar se ozračje izjasni, da ugledamo zlato solnce, vemo in čutimo, da je zima na umiku. Morda je dan mrzel, toda solnce ni leno in zaspano, kakor v decembru ali januarju, ampak izzivajoče veselo, polno pomladnega razpoloženja. In ta solnčna veselost nas vzdrma, vzbudi v naših srcih čut optimizma in vero v boljšo bodočnost in nas sili k aktivnosti. V duši se snujejo načrti za bodočnost, upanje na uspeh vsega lepega in dobrega zažari jasno kot solnce na nebesu. Dih novega življenja plava v zraku in vse na okoli razsiplje svoj blagodejni vpliv.

Ako nas takega solnčnega dne zanese pot izven mestnega zidovja, opazimo gospodarje, ki popravljajo plotove, nadomeščajo izumrla drevesa in grmiče z mladimi in zdravimi in ponekod že celo pripravljajo polja za pomladno setev. Ko nastopi pomlad, bo stotine različnih opravkov na kupu, torej je treba zgodaj prirediti, da nas čas ne prehiti.

Tudi članom J. S. K. Jednote obeta mnogo dela blizajoča se pomlad in poletje. Komaj pet mesecev nas še loči od konvencije in prav nič več ne smemo odlašati s predpripravi. Tuintam bo nedvomno potrebno popraviti ograjo, da preprečimo prihod nezahvalnih, izkoriščevalnih elementov in da obvarujemo našo blagajno pred simulantami. Pripraviti bo treba polje za novo setev, za nove nasade. Izpolniti bo treba vrzeli, ki nastajajo v naših vrstah in zagotoviti si mlado, zdravo rezervo. Proučujemo torej naša sedanja pravila stvarno in samo z ozirom na dobrobit organizacije, ter objavljajmo v uradnem glasilu naše sugestije za morebitne izpremembe in izboljšanja. Čim več razmotrivanja bo pred konvencijo o perečih vprašanjih, ki bodo prišla na razpravo, tem hitreje in boljše bo delo konvencije.

Pri tem pa ne pozabimo na važen cilj, postavljen pri zadnji konvenciji, da spravimo število našega članstva v obeh oddelkih na 20,000 do prihodnje konvencije. Ta cilj je dosegljiv, dasi je čas kratak, kajti manjka nam le nekaj nad enajststo članov. Nad dvanajst tisoč članov nas je v odraslem oddelku in če vsak deseti izmed nas pridobi le enega člana za odrasli ali mladinski oddelk, bomo presegle število, katero smo si postavili za naš cilj. V marsikateri naselbini je še lepo število zdravih in značajnih rojakov, ki še niso člani naše organizacije in ki bi ji bili v korist in ponos, če jih pridobimo. Nikar pa ne vabimo v organizacijo takih, ki niso trdnega zdravja, ne vabimo vanjo neznačajne, ki bi bili pripravljani pri prvi priliki izkoriščati jednotino blagajno. S takimi člani organizaciji ne koristimo, ampak ji škodujemo. In kar škoduje organizaciji, to škoduje nam vsem.

Zelo važno je tudi, da zagotovimo organizaciji močno rezervo. To rezervo tvori naš mladinski oddelk. Vsi vemo, da je danes mnogo več prilik za pridobivanje mladine kot pa odraslega članstva. Mladina je v splošnem zdrava in mesečni asesment je nizek. Pri tem pa tvori mladinski oddelk izdatno rezervo za odrasli oddelk. Mnogo mladih in zdravih članov smo že dobili v odrasli oddelk iz mladinskega, in še več jih bomo, če jim bo bodoča konvencija dala koncesije, ki jih zahteva duh časa. Vemo sicer, da ne bodo vsi člani mladinskega oddelka prestopili v odraslega, ko dosežejo zahtevano starost, toda če jih prestopi le polovico ali tretjino, bo to organizaciji v veliko pomoč in korist.

Malo je dežel na svetu, ki bi posvečale mladini toliko pozornosti kot Amerika, in smelo lahko trdimo, da se ima dežela baš temu dejstvu zahvaliti za precejšen del svojega napredka. Ako se ozremo okoli in premetrimo delovanje različnih organizacij, ne samo podpornih, ampak tudi drugih, videli bomo, kako si te organizacije prizadevajo pridobiti kar največ mladine. Zavedajo se pač, da v mladini je njihova bodočnost. Prav je, da se učimo iz lastnih izkušenj, prav pa je tudi, da se učimo iz izkušenj drugih. Potrudimo se torej, da bo v najkrajšem času vsa naša mladina z nami vred pod zastavo J. S. K. Jednote!

LISTNICA UREDNIŠTVA

Društveni tajniki naj izvolijo vpoštevati dejstvo, da urednik-upravniki nima v zalogi nikakih tiskovnih zahtev, niti ni sprejema naročil zanje. Za vse tiskovine naj se društveni uradniki obračajo na glavnega tajnika.

Dopisniki so prošeni, naj ne pošiljajo v priobčitev nikakih poročil o kakoršnem koli srečanju ali zrebanju. Vsako srečanje je v Zedinjenih dr-

žavah postavno prepovedano in urednik tozadebnih naznanil ne sme priobčati, ker se v nasprotnem slučaju lahko izpostavi zaporu in denarni kazni. Z zveznimi poštami oblastmi se namreč ni šaliti.

Ako se kdaj poroča o serviranju kakšne tekočine, ki ni polprocentna, je boljše, da se tega ne pove na vsa usta, da se društvo izogne morebitnih neprilik.

JUGOSLOVANSKE SANJE

(A. J. T.)

Kakor se čudno sliši, je vendar res, da včasih sanjam tudi o Jugoslaviji. In sicer sanjam podnevi, če mi vreme in čas dovolita kratak izprehod v park. To je v februarju seveda redka izjema. Tuintam torej pri belem dnevu sanjam o Jugoslaviji. Ne da bi si želel tja, ne da bi me trlo kakšno posebno domotožje, a rad jo imam vendarle, naj bo že taka ali taka. Drag in ljubi mi je spomin nanjo, kakor mi je drag spomin na ostarelega očca, na katerega sivo glavo gleda solnčna vinska gorica, kakor mi je drag spomin na zeleno Dobravo, kjer počiva mati-svetnica, katere gomilo obsipljejo pomladne sape z duhtečim cvetjem akacij. Nevem kakšen bi moral biti človek, ki bi se z gorkimi simpatijami ne spominjal krajev, katere je posvetila materina govorica, kjer je prvokrat občutil lepoto slovenske pesmi. Naraven je ta čut in narava se nikdar ne zmoti. Toda šli smo, morali smo iti, kajti izžerpana, izmozgana in prenaseljena domovina ni imela kruha za nas.

Vzljubili smo novo domovino, ki nam ni nikdar očitala, da smo izgnanci, ki ni zatirala našega jezika in naše pesmi, ki ni pritiskala sramotnega pečata na trdo delo, ki nam je bilo usojeno. Delo, delo, delo je pesem nove domovine, toda čudo prečudno, ta pesem je spoštovana. Polagoma smo se zavedli, da je pesem dela vzdignila to čudovito deželo nad vse druge. V oddihih med delom smo polagoma opazili lepote te dežele, njene mladostne napake in zablode. Tudi dušo ima ta dežela; tisti, ki pravijo, da jo nima, jo samo ne znajo ali ne marajo poiskati. Lepa je belomodro-rdeča slovenska trobojnica in nič manj lepa ni rdečebelomodra zvezdnata zastava. In kako čudovito je, da more biti človek pod zvezdami in programi ob istem času dober Slovenec in dober Američan. In naj mi zameri kdo ali pa ne: prav nič me ne vleče proti Atlantiku. Če bi zamogel, šel bi za solncem, v nasprotno smer.

Kljub temu, kakor sem že dejal, včasih pri belem dnevu sanjam o Jugoslaviji. Ugank in zapletenih računov ne ljubim, torej si ne belim redkih las s padanjem in vstajanjem ministrstev in številom političnih strank. To bi se moralo računati menda na drobce in meni te vrste računi niso nikdar kaj prida šli v glavo. Tem rajši pa študiram ustna izročila, katera prinesejo naši Američani iz Jugoslavije. Nerodno pri tem je le, da so ta ustna izročila tako raznovrstna kot kočevski grehi in pisana kot ribniški fižol. (Tega poznam iz Minnesote, kjer imenito uspeva). Eden pripoveduje o velikih davkih, drugi o slabih zaslužkih in brezdelju, tretji o dobrem vincu in rakiji, četrti o skromnem življenju širokih slojev, peti o draginji, šesti o lepoti pokrajini, sedmi o prijetnih izletih, osmi o korupciji, deveti o ceni in dobi hrani, deseti o narodnih veseljih, enajsti o veselem kavaršniškem življenju, dvanajsti o kmetu in delavcu, kako je vdan v svoj kismet, trinajsti o žegnanjih in sejmovih, štirinajsti o šolah, narodnih praznikih in manifestacijah, petnajsti o vladi, ki bi morala za vse skrbeti, pa je lena in nezmožna, šestnajsti o trgovinah in bankah, ki se zapro opoldne in ostanejo zaprte par ur ali sploh do drugega dne itd. itd.

Rečem vam, hude so jugoslovanske sanje, če skuša človek iz take meštrne napraviti vsaj pošteno klobaso. In če se že vse spravi v količjak podobno obliko, ni špilje nikjer. Jaz sem skušal vse to kemično analizirati, toda ker nisem kemik, nastala je slika, ki spominja na "Sanje v podobah" ali pa na Cankarjeve "Podobe iz sanj." Oglejte si jo, če se vam zdi, če ne pa pustite. Ne bo prav nikake zamere.

V mojih bosopetih letih sem imel tovariša revčka Andrejčka. Pravzaprav smo ga klicali malo drugače, toda to je postranska stvar. Ta revček Andrejček je bil sin revnega pa poštenega bajtarja, ali kakor pri nas pravimo: kočarja. Borno bajto so imeli in za par rjuh njivic. To je bilo kvečjem dovolj za salato in krompir, vse drugo je bilo treba kupiti. Zato je morala družina hoditi v dnino kamorkoli. Andrejček je bil šolar, torej premlad za dnino. Tako pod milimi bogovi največkrat ni imel najmanjšega opravka po šoli ali v šole prostih dneh. Pohajkoval je in igral se je lahko, kolikor se mu je ljubilo. Prost je bil kot strnad v rebri nad hišo. Za denar, ki ga je ostala družina zaslužila, kupili so moke in drugih potrebščin. Včasih je bilo dosti vsega in navadno dobrih reči, kajti če se že kupi, naj se pač kupi kaj boljšega. Včasih pa zopet ni bilo nič in moja mati je dostikrat dala stradajočemu Andrejčku kos ajdovega ali koruznega kruha. Andrejčka sem dostikrat zavidal za njegov prosti čas, za zlato svobodo, za bel kruh in štruklje, ki jih je bil deležen, kadar je bilo vsega dosti. Da je fant dostikrat lačen, se pa nisem tako jasno zavedal.

Posvetstvo mojega očeta sicer ni bilo zelo veliko, vendar tolikšno, da je bilo za vsa družino vedno dovolj dela. In porabiti so nas znali brž ko smo se izkobacali iz plenice. Potem je bilo samo delo pozimi in poleti. Časa za otroške igre ni bilo, razen včasih v nedeljo ali pa če je bila živina pridna na paši. Pozimi je bilo treba obtrgovati in izbirati fižol, lečo, grah, bob in kdove kaj še. V zgodnji pomladi sem moral tekat za prešiči, ki bi se imeli pasti po prvi travi in detelji, od meseca maja naprej pa sem se podil za junci, teleti in vseh muh polno kravo. To je trajalo do trde jeseni. Za šolske naloge se je dobilo komaj ob večerih urico časa ali pa če ni bila živina na paši od muh. Ješiti je bilo treba tisto, kar je zrastle doma in beli kruh smo videli le dvakrat ali trikrat na leto. Ni pa bilo stradanja in pomanjkanja in tudi obleko smo imeli, čeprav iz domačega platna. Nič gosposične, nikakih delikates, zelo malo prostega časa, mnogo dela, poleg tega pa tudi ne pomanjkanja.

In tako nekako primerjam v mojih sanjah Jugoslavijo z malo kočarjijo, kjer je bilo dostikrat kaj za oblizniti, kjer je bilo dovolj časa za igre in zabave, življenjska sredstva pa so bila negotova. Amerika pa je kot veliko posvetstvo, kjer je neprestano delo, malo časa in prilik za zabave, nikakega klanjanja, vendar pa ni pomanjkanja in stradanja, razen v izrednih slučajih. Mi pogrešamo marsikateri duševni užitek, ki si ga rojaki onstran luže lahko privoščijo, nimamo časa za sejmove, božja pota, kavarniške pomenke, rešetanje lokalne in svetovne politike, opoldanska dremavanja in sijajne narodne manifestacije. Zakopani smo v delo in le ob sobotah večer ali v nedeljah je čas za kakšno veselico, izlet ali piknik. Nihče ne pričakuje pomoči od vlade, ampak navezani smo na samopomoč. Kdor si je v tej tuji deželi, kjer niti jezika ni razumel, ustvaril srednje dobro eksistenco, je moral zanjo trdo delati in še dela, da jo vzdržuje. In kjer so si skupine rojakov zgradile gospodarske in kulturne ustanove, kažejo te produkte ogromnega dela. Tam onstran dovolj prostega časa, uživanja, razveseljevanja in pomanjkanja, tu pa neugnano delo, malo počivanja in visoke politike, zato pa nekoliko boljše eksistenco.

Tako nekako se izkristalizirajo moje jugoslovanske sanje, kadar imam čas zanje. Morda

so te podobe čudne, morda so moje primere drzne in pretirane, toda nekaj resnice bo vendar v njih, v čemur me potrjuje dejstvo, da se more le silno majhen odstotek slovenskih Američanov prilagoditi razmeram onstran luže. Skoro vsak jo prikreše nazaj, pa kako hitro! Nekateri se gredo tja samo obrniti. Prav je, da gre, komur razmere dopuščajo, in si ogleda srečne kraje svojih mladostnih let. Prav je, da ljubimo deželo, ki nam je dala življenje, dasi ni imela kruha za nas. Toda zakaj bi se silili tja, kjer jih je že itak preveč. Rivamo na kontinentu, ki je šele deloma razvit. In kdo ga je razvil, v kolikor je razvit, če ne naseljenci in njih potomci. Celo nekako ponosni smemo biti, da smo tudi mi nekaki pionirji v razvoju ameriškega kontinenta. Kar se tiče naravnih krasot jih imajo samo Združene države toliko, da jih vsa Evropa ne more pokazati več. Če bi le te imel priliko videti in uživati, si ne bi želel ničesar več. Poleg tega si upam najti prave zlate slovenske duše ob rekah Hudson in Mississippi, Arkansas, Columbia in Rio Grande, v vnožju Allegheny in Rocky Mountains, ob Mehiškem zalivu in ob Golden Gate. "Slovinci, kje so naše meje!" Ni jih, kajti naša delavnost, naša korajža in naša ljubezen objema ves svet!

"Sanje!" boste morda rekli. Pa naj bodo!

VSAK PO SVOJE
(Nadaljevanje iz 1. strani)

sicer kandidate, katere predloži vlada, ki je Mussolini. Same ena stranka bo in en hlev in en čednik. Nedvomno bodo kmalu še te volitve odpravljene in volil bo samo Mussolini. Ni ga Allaha nad Allaha in Mussolini je njegov prerok.

Neki znanstvenik je baje pronašel, da so brunetke bolj vročkrvne in ljubeznjive kot blondinke. Jaz ne vem, ampak dejal bi, da je ta reč, kakor se vzame.

V Galesburgu, Ill. je mirovna sodnica neko jutro obsodila vrsto kršilcev prohibicije vsakega na pet dolarjev kazni ali pet dni zapore. Vsi grešniki, razen G. Lewisa, so voljno odšli v ječo, ta pa si je izprosil 15 minut časa, da si preskrbi denar in plača kazen. Ko se je fant vrnil z denarjem, je sodnica suspendirala kazen in potem se je vse tako čudno zavrtele, da sta se sodnica in bivši obsojenec še na večer istega dne poročila. Če bi si vsi kršilci prohibicije nakopali tako kazen, bila bi Volsteadova postava že davno uveljavljena.

V stanovanje L. F. Shaffnerja v mestu Butler, Pa., se je v pozni nočni uri vtihotapil neki Earl Weigle, in je stikal za denarjem in drugimi vrednostnimi predmeti. Pri tem se je slučajno zadel v radio aparat, kolešček se je zasukal in po hiši je zadonela glasna koračnica. Gospodar se je zbudil in presentni roparja pri delu. Nekaj časa sta se ruvala, končno se je pa roparju vendar posrečilo uiti. Alarmirana policija pa je nočnega obiskovalca kmalu privedla in zdaj možak v ječi premišljuje svojo smolo in preklinja tisto neznano "bando" bogvekje na zapadu. A.J.T.

VESTI IZ CLEVELANDA
(Nadaljevanje iz 1. strani)

Izmed manjših vlog so bile nekatere boljše, druge slabše izvajane. Tuintam je bilo opaziti malo negotovosti in zadrege, kar pa se lahko pripeti, kadar mora nastopati na odru večje število oseb. V splošnem vzeto pa je igra dobro izpadla in gotovo ni bilo nikomur žal za vstopnino.

Nekako nadaljevanje "Legionarjev" bodo "Rokovnjači," katere vprizori Triglav 15. aprila. "Rokovnjači" so znana in

priljubljena narodna igra, zato je pričakovati, da bo dvorana Slovenskega Narodnega Doma 15. aprila prav tako napolnjena kot je bila 19. februarja.

V nedeljo 26. februarja je vprizorilo dramsatično društvo "Ivan Cankar" petdejsko veseleloigro "Milijon." Poset je bil popoldne prav zadovoljiv, zvečer pa nekoliko slabši. Igra je polna smešnih prizorov in lahko umljivih dvotipov. Izvajana je bila v splošnem dobro, a uspeh bi bil nedvomno popolnejši, če ne bi bili nekateri igralci prethiti. Vloge so bile dokaj srečno razdeljene, a najbolj so jih nedvomno pogodili Crochard, poglavar tatov, operni tenor Sopranelu, lahkoživka Francine, študent Benavent, sobarica Mariette in model Beatrice. Posetniki so se do mile volje nasmejali, kar je bilo za izredno pust zimski dan gotovo dvakrat dobrodošlo.

Anthony Yontez, ki je pred tedni ustrelil svojo ljubico Alice Preskar v Collinwoodu, je ušel električnemu stolu. Porota, ki je sestala iz pet ženskih in sedmih moških se je po peturnem posvetovanju izrekla, da je Yontez kriv umora po prvem redu, ob enem pa je priporočala usmiljenje. Na podlagi tega pravoreka in priporočila bo Yontez obsojen v dosmrtno ječo.

GLASOVI Z RODNE GRUDE
(Nadaljevanje iz 1. strani)

kovačnico itd. napisala, plačaš kazen. Če imaš napis, plačaš toliko davka na leto od vsake črke. Sploh je naložen davek na vse naše križe in težave. . .

V nedeljo dne 22. januarja je umrl gosp. Viktor Medved, prvi

slovenski župan v Koečevju, prevaratu. Pokojnik je bil mladi kremenitega značaja. Bil član vseh narodnih društev, zlasti delaven je bil v Sokolski druščini. Kot odločen narodnjak si je pridobil za kočevsko mesto vse zasluge ter je dal mestu tudi vensko lice s slovenskimi imeni napisi.

Nedavno je bil vicekonzul generalnem konzulatu na Stojaković premeščen na novo bovanje v ministristvo je odšel v Beogradu, na njegovem sto pa je prišel naš rojak Rybar, sin pokojnega Otoka Rybara.

Zidarski mojster Valter Mole iz Vrha pri St. Ruparju na novega leta dan poprosil raznih gostilnah na Mirni za močno vinjen zvečer napojiti ti domu. Ker je hodil v tonu Mirna, je mož padel v tonu. Njegovo truplo šele te dni potegnili iz vode ga pokopali pri Sv. Helenu.

Komur je Bog stric visoki jugoslovanski funkcionar je lansko leto žil svojo hčerko z nekim mladem človekom. Razen dote je dobil ugodno službo v nekem goslovanskem poslanstvu v zvezstvu. Kmalu po poroki je mlada žena "obolela" in šla v Beograd k staršem. Bila mlada žena v prvem stanju. In mladi mož je v Beogradu že celih sedem mesecev in ves ta čas prejemal svojo plačo v tuji valuti. Je na ta način prejel še Din dote, a pri tem ostane. To so v resnici meseci.

Jugoslovanska

Ustanovljena 1. 1898

Katol. Jednota

Inkorporirana 1. 1901

GLAVNI URAD V ELY, MINN.

Glavni odborniki:

Predsednik: ANTON ZBAŠNIK, 4905 Butler St., Pittsburgh, Pa.
Podpredsednik: LOUIS BALANT, 1808 East 32nd St., Lorain, O.
Tajnik: JOSEPH PISHLER, Ely, Minnesota.
Blaginik: LOUIS CHAMPA, Box 961, Ely, Minn.
Blaginik neizplačanih smrtnin: JOHN MOVERN, 412--12th Ave., Duluth, Minnesota.
Vrhovni zdravnik: DR. JOS. V. GRAHEK, 303 American State Bank Bldg., 600 Grant Street at Sixth Ave., Pittsburgh, Pa.

Nadzorni odbor:

1. nadzornik: FRANK ŠKRABEC, 2418 So. 12th St., Omaha, Neb.
2. nadzornik: JOSEPH A. MERTEL, Box 1107, Ely, Minn.

Porotni odbor:

Predsednik: ANTON KOČEVAR, 1208 Berwind Ave., Pueblo, Colo.
1. porotnik: LEONARD SLABODNIK, Box 480, Ely, Minn.
2. porotnik: LOUIS RUDMAN, 1013 Hartley Rd., Cleveland, O.
3. porotnik: JOSEPH PLAUTZ, 432--7th St., Calumet, Mich.
4. porotnik: FRANK KACAR, 1231 Addison Rd., Cleveland, O.

Jednotino uradno glasillo:

NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Urednik in upravnik: A. J. TERBOVEC.

Vse stvari tikajoče se uradnih zadev kakor tudi denarne pošiljave naj se pošiljajo na glavnega tajnika. Vse prirobe naj se pošilja na predsednika porotnega odbora. Prošnje za sprejem novih članov in boljšanje sprave naj se pošilja na vrhovnega zdravnika.

Dopisi, društvena naznanila, oglasi, naročnina nečlanov in izpremembe naslovov naj se pošiljajo na: Nova Doba, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Jugoslovanska Katoliška Jednota se priporoča vsem Jugoslovancem za obilen pristop. Kdor želi postati član te organizacije, naj se oglasi tajniku bližnjega društva JSKJ. Za ustanovitev novih društev se pa obrnite na gl. tajnika. Novo društvo se lahko ustanovi z 8 člani ali članicami.

STAVKA PREMOGARJEV SE VEDNO TRAJA.

Unijski premogarji v državah Ohio, Pennsylvania in West Virginia so že skoro enajst mesecev na stavki. Ni čudno, če se med njimi marsikje naselila resnična beda. Med drugimi so se zadeti tudi naši rojaki, naši sobratji in njih družine. Ti sobratji pričakujejo pomoči od svojih najbližjih, to je od rojakov in sobratov. Sicer prihaja pomoč od različnih strani, toda potreba je velike in takorekoč vsakdanje.

Kdor je v takem položaju, da more kaj pomagati, naj pomaga. V stavkovnih okrožjih so rojaki tuintam osnovali pomožne odbore, ki zbirajo darove in jih razdeljujejo med potrebne in siromašne. Za vsak dar so hvaležni, naj bo v gotovini, ali v obliki, obvali ali jstvinah. Njih prošnje in njih naslove objavljamo v listu pogostoma.

Zelo važno je, da s prostovoljnimi prispevki omogočimo strajkujočim sobratom in njih družinam, da ostanejo člani J. S. K. Jednote. Mnogi so že tako izžerpani, da ne morejo več pomagati mesečnih prispevkov za društvo. Ne bilo bi lepo, če bi rojaki, če bi dopustili, da bi bili ti borilci za delavske in ljudske pravice črtani iz organizacije, vstreljeni in zasranjeni. Zbirajmo torej tisti, ki nismo prizadeti po strajku in brezposelnosti, prostovoljne prispevke in jih pošiljamo na glavni urad J. S. K. Jednote, da se z njimi krijejo asesmenti za naše strajkajoče sobrate!

priljubljena narodna igra, zato je pričakovati, da bo dvorana Slovenskega Narodnega Doma 15. aprila prav tako napolnjena kot je bila 19. februarja.

V nedeljo 26. februarja je vprizorilo dramsatično društvo "Ivan Cankar" petdejsko veseleloigro "Milijon." Poset je bil popoldne prav zadovoljiv, zvečer pa nekoliko slabši. Igra je polna smešnih prizorov in lahko umljivih dvotipov. Izvajana je bila v splošnem dobro, a uspeh bi bil nedvomno popolnejši, če ne bi bili nekateri igralci prethiti. Vloge so bile dokaj srečno razdeljene, a najbolj so jih nedvomno pogodili Crochard, poglavar tatov, operni tenor Sopranelu, lahkoživka Francine, študent Benavent, sobarica Mariette in model Beatrice. Posetniki so se do mile volje nasmejali, kar je bilo za izredno pust zimski dan gotovo dvakrat dobrodošlo.

Anthony Yontez, ki je pred tedni ustrelil svojo ljubico Alice Preskar v Collinwoodu, je ušel električnemu stolu. Porota, ki je sestala iz pet ženskih in sedmih moških se je po peturnem posvetovanju izrekla, da je Yontez kriv umora po prvem redu, ob enem pa je priporočala usmiljenje. Na podlagi tega pravoreka in priporočila bo Yontez obsojen v dosmrtno ječo.

GLASOVI Z RODNE GRUDE
(Nadaljevanje iz 1. strani)

kovačnico itd. napisala, plačaš kazen. Če imaš napis, plačaš toliko davka na leto od vsake črke. Sploh je naložen davek na vse naše križe in težave. . .

V nedeljo dne 22. januarja je umrl gosp. Viktor Medved, prvi

slovenski župan v Koečevju, prevaratu. Pokojnik je bil mladi kremenitega značaja. Bil član vseh narodnih društev, zlasti delaven je bil v Sokolski druščini. Kot odločen narodnjak si je pridobil za kočevsko mesto vse zasluge ter je dal mestu tudi vensko lice s slovenskimi imeni napisi.

Nedavno je bil vicekonzul generalnem konzulatu na Stojaković premeščen na novo bovanje v ministristvo je odšel v Beogradu, na njegovem sto pa je prišel naš rojak Rybar, sin pokojnega Otoka Rybara.

Zidarski mojster Valter Mole iz Vrha pri St. Ruparju na novega leta dan poprosil raznih gostilnah na Mirni za močno vinjen zvečer napojiti ti domu. Ker je hodil v tonu Mirna, je mož padel v tonu. Njegovo truplo šele te dni potegnili iz vode ga pokopali pri Sv. Helenu.

Komur je Bog stric visoki jugoslovanski funkcionar je lansko leto žil svojo hčerko z nekim mladem človekom. Razen dote je dobil ugodno službo v nekem goslovanskem poslanstvu v zvezstvu. Kmalu po poroki je mlada žena "obolela" in šla v Beograd k staršem. Bila mlada žena v prvem stanju. In mladi mož je v Beogradu že celih sedem mesecev in ves ta čas prejemal svojo plačo v tuji valuti. Je na ta način prejel še Din dote, a pri tem ostane. To so v resnici meseci.

IZ URADA GL. TAJNIKA

REZULTAT NOMINACIJSKIH
VOLITEV ZA URAD PRED-
SEDNIKA GLAVNEGA NAD-
ZORNEGA ODBORA

Sobrat RUDOLF PERDAN, član društva št. 37. nominiran od društva št. 1, 2, 3, 4, 6, 9, 12, 13, 16, 21, 28, 29, 30, 32, 37, 40, 42, 44, 53, 55, 60, 61, 64, 68, 71, 75, 78, 81, 83, 85, 86, 88, 89, 92, 105, 109, 112, 114, 116, 117, 118, 119, 120, 122, 124, 126, 129, 131, 132, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 142, 147, 150, 152, 155, 158, 160, 161, 162, 165, 167, 168, 172, 173, 176, 180, 184, 186, 187, 188.

Sobrat WILLIAM B. LAURICH, član društva št. 70. nominiran od društva št. 15, 18, 27, 33, 35, 47, 57, 58, 70, 77, 82, 99, 104, 110, 123, 130, 134, 144, 153, 170, 171, 178, 181.

Sobrat MIHAEL ROVANSEK, član društva št. 36. nominiran od društva št. 36, 45, 79, 87, 143, 149, 157.

Sobrat GEORGE KOTZE, član društva št. 25. nominiran od društva št. 25, 84, 159, 164.

Sobrat ANTON W. INDIC, član društva št. 20. nominiran od društva št. 20, 133, 156.

Sobrat FRANK ERZEN, član društva št. 26. nominiran od društva št. 26, 50, 182.

Sobrat JOHN L. ZIVETZ, član društva št. 66. nominiran od društva št. 39, 66.

Sobrat JOHN A. GERM, član društva št. 31. nominiran od društva št. 31, 174.

Sobrat ANTON STEFANICH, član društva št. 5. nominiran od društva št. 5.

Sobrat FRANK SKRABEC, član društva št. 11. nominiran od društva št. 11.

Sobrat ANTON SMOLE JR., član društva št. 43. nominiran od društva št. 43.

Sobrat FRANK SPEHAR, član društva št. 49. nominiran od društva št. 49.

Sobrat MARTIN OBREZAN, član društva št. 52. nominiran od društva št. 52.

Sobrat JOSEPH JERAN, član društva št. 106. nominiran od društva št. 106.

Sobrat MATT JAMNIK, član društva št. 111. nominiran od društva št. 111.

Sobrat JOSEPH JUDOVICH, član društva št. 128. nominiran od društva št. 128.

Sobrat JOSEPH POGACAR, član društva št. 26. nominiran od društva št. 175.

Pojasnilo.

Glasovnice pridoje na splošno glasovanje trije kandidati, in sicer: RUDOLF PERDAN, član društva sv. Janeza Krstnika, št. 37, Cleveland, O.; WILLIAM B. LAURICH, član društva Zvon, št. 70, Chicago, Ill.; MIHAEL ROVANSEK, član društva sv. Alojzija, št. 36, Conemaugh, Pa.

Splošno glasovanje za izvolitev predsednika glavnega nadzornega odbora se prične dne 15. marca 1928 in se konča 15. maja 1928.

Glasovnice razpošljemo krajevni društvom pravočasno. V slučaju, če bi katero društvo ne prejelo glasovnic, naj se obvesti glavni urad, da se jih po glavnem dopolnje. Pri volitvah glavnih odbornikov se mora glasovanje vršiti tajno na društvenih seji. Radi tega naj se društvenih sej, ki se bodo vršile med 15. marcem in 15. majem, Kadar se bo razdeljevalo glasovnice, naj vsak društveni tajnik v imeniku zaznamuje, kateremu članu je izročil glasovnico. Na to naj pazi vsak društveni odbor, da se ne bo kateri član dvakrat udeležil glasovanja, ko se glasovanje vrši dva meseca.

Z bratskim pozdravom

Joseph Pishler, glavni tajnik.

RAČUN MED DRUŠTVI
IN JEDNOTO
(ODRASLI ODDELEK)
Za mesec januar 1928

Dr. št.	Dohodki	Izdatki
1	\$ 897.08	
2	631.52	\$ 244.50
3	162.93	
4	154.18	54.50
5	230.66	95.00
6	574.66	1,586.00
9	516.62	397.98
11	166.10	1,085.50
12	274.59	1,038.33
13	110.65	
14	59.93	
15	329.70	
16	296.72	70.50
18	452.19	272.50
20	423.11	169.00
21	395.67	86.00
22	232.22	59.00
25	493.53	
26	681.12	1,498.00
27	116.20	
28	135.90	
29	224.91	109.00
30	630.35	53.00
31	278.68	15.00
32	77.99	62.00
33	296.36	60.00
35	215.05	160.00
36	730.43	39.00
37	1,137.16	187.00
39	416.90	56.00
40	361.09	214.50
41	90.08	
42	285.35	
43	133.29	
44	399.71	
45	514.10	
47	141.86	
49	279.69	
50		44.00
51	40.54	
52	60.94	1,030.00
53	312.82	53.00
54	102.70	
55	187.50	42.00
57	248.07	215.00
58	193.44	29.00
60	96.67	1,042.00
61	204.36	58.00
64	35.90	11.50
66	417.80	165.00
68	131.95	
69	72.15	13.50
70	351.03	191.83
71	471.65	141.50
72	50.50	
75	158.90	68.50
76	89.85	
77	199.02	70.00
78	200.98	
79	30.36	
81	99.79	41.00
82	181.71	98.00
83	82.51	127.00
84	138.27	136.00
85	255.02	222.00
86	102.71	59.00
87	119.01	77.00
88	165.66	116.98
89	183.55	40.00
90	58.91	71.00
92	173.32	
94	408.27	19.00
99	151.36	
101	144.87	128.00
103	258.97	89.00
104	139.67	
105	210.15	40.00
106	149.97	81.00
107	80.13	38.00
108	159.94	80.00
109	177.45	60.00
110	168.22	
111	168.16	1,000.00
112	90.57	31.00
114	395.24	207.50
116	129.43	150.00
117	52.29	
118	88.50	
119		15.00
120	280.42	314.50
121	43.04	19.00
122	317.90	
123	76.40	10.00
124	98.21	
125		66.00
126	66.57	125.17
127	30.98	
128	209.17	7.00
129	183.47	15.00
130	44.84	22.00
131	116.03	95.00
132	243.53	79.00
133	196.57	109.00
134	88.33	
135		51.00
136	102.38	
137	182.78	
138	109.99	15.00
139	76.33	15.00
140	145.73	62.00
141	86.40	26.50
142	75.18	14.00

143	101.99		82	1.35	
144	191.19	47.00	83	1.20	
145	131.73	38.00	84	3.45	
146	66.40	186.00	85	5.40	
147	49.22	30.00	86	4.80	
148	69.14	60.50	87	3.30	
149	237.33	204.50	88	1.65	
150	152.69	15.00	89	5.55	
151	67.70		92	9.45	
152	96.14	78.50	94	18.45	
153	17.24		99	8.10	
154	200.47	186.00	101	3.75	
155	42.15		103	4.50	
156	58.76		104	5.10	
157	43.68		105	3.75	
158	91.36	41.50	106	5.10	
159	93.48		107	.45	
160	92.09		108	10.05	
161	24.30		109	3.15	
162	182.64		110	9.15	
163	72.11	62.00	111	4.35	
164	49.36		112	.75	
165	92.60		114	15.30	
166	100.51	39.00	116	9.60	
167	63.29		117	2.70	
168	77.88		118	1.65	
169	59.06		119		
170	20.41		120	9.30	
171	359.10		121	3.60	
172	54.68	17.00	122	13.35	
173	68.50		123	3.30	
174	112.02	21.00	124	3.60	
175	48.38		125		
176	167.56	32.00	126	4.65	
177	32.47		127	.60	
178		15.00	128	3.75	
179	61.42		129	9.60	
180	108.10		130	5.85	
181	29.90		131	2.25	
182	43.04	135.00	132	11.55	
183	55.31		133	2.40	
184	34.32		134	4.80	
185	45.68		135		
186	35.72		136	5.55	
187	31.19	26.00	137	3.90	
188	39.17		138	5.55	
189			139	.90	
190	28 za dec.	94.55	140	2.10	
191			141	.90	
192			142	2.55	
193			143	2.10	
194			144	2.25	
195			145	3.00	
196			146	1.05	
197			147	1.50	
198			148	1.80	
199			149	9.75	
200			150	3.75	
201			151	.75	
202			152	1.95	
203			153	.15	
204			154	5.25	
205			155	1.35	
206			156		
207			157	.45	
208			159	3.45	
209			160	4.05	
210			161	1.35	
211			162	5.40	
212			163	.75	
213			164	.45	
214			165	3.00	
215			166	6.45	
216			167	2.10	
217			168	1.95	
218			169	1.50	
219			170	.90	
220			171	6.15	
221			172	1.05	
222			173	1.20	
223			174	6.75	
224			175	.60	
225			176	3.45	
226			177	.75	
227			178	1.35	
228			179	.90	
229			180		
230			181		
231			182	1.50	
232			183	1.20	
233			184		
234			185	4.05	
235			187	1.35	
236			188	.15	
237			28 za dec.	2.10	
238			32	1.65	
239			83	1.20	
240			Skupaj	\$957.50	\$220.00

RAČUN MED DRUŠTVI
IN JEDNOTO
(Mladinski oddelek)
Za mesec januar 1928

Dr. št.	Dohodki	Izdatki
1	\$ 34.95	
2	38.25	
3	3.45	
4	4.65	
5	4.35	
6	17.85	
9	7.20	
11	4.20	
12	7.50	
13	9.90	
15	6.60	
16	13.95	
18	13.80	
20	21.45	
21	7.20	\$ 40.00
22	5.85	
25	20.25	
26	35.55	140.00
27	1.80	
28	2.10	
29	18.90	
30	18.15	
31	6.75	
32	1.50	
33	16.95	
35	7.50	
36	27.60	
37	24.00	
39	13.70	
40	10.35	
41	6.15	
42	9.60	
43	3.30	
44	13.50	
45	26.85	
47	2.40	
49	9.60	
52	1.65	
53	10.35	
54	2.40	
55	8.25	
57	9.45	
58	5.40	
60	2.85	
61	11.25	
64	.45	
66	21.45	40.00
68	7.05	
69	3.45	
70	9.15	
71	14.70	
72	.75	
75	6.30	
76	3.90	
77	3.75	
78	7.80	
79	1.05	
81	4.50	

PREMEMBE V ČLANSTVU
Odrasli oddelek.

Za mesec januar, 1928.

Društvo št. 1. — Pristopili: Frank Chernivec, 28372. Suspendiran: Louis Koschak, 24382. Prestopila k društvu št. 129: Mary Gotchnik, 25925.

Društvo št. 2. — Pristopili: John Vidmar, 28224; Frank Kriznar, 28325; Frank Intihar,

SPREMENBE V ČLANSTVU

(Nadaljevanje iz 5. strani)

Društvo št. 177. — Prestopile k društvu št. 92: Mary Gutnik, 26902; Rose Jagodnik, 26903; Amalia Koren, 27242; Amalia Koren, 26904; Rose Levstik, 27004; Josephine Majnarić, 27066; Margaret Muha, 23903; Amalia Muren, 27244; Antonia Paskvan, 26900; Frances Sarson, 27374; Ursula Shetina, 27005; Uršula Shetina, 27006; Mary Spraićar, 27007; Antonia Sustersic, 26899; Jennie Zupancic, 26905. Odstopila: Mary Cernigoj, 27240.

Društvo št. 179. — Pristopili: Luka Pavich, 28410. Suspendirani: Theodore Marsich, 27166.

Društvo št. 180. — Zopet sprejeti: Jerry Brinovec, B-197; Mary Turk, 27233. Suspendirani: Frank Hovecar, 27218; Martin Klopčic, B-134; Joseph Kadunc, B-152.

Društvo št. 181. — Suspendirana: Mary Gusich, 27261.

Društvo št. 182. — Suspendirana: Anna Krotec, 28224.

Društvo št. 185. — Pristopili: Frank Serbal, 28411; Mary Jeric, 28412; Anton Jeric, 28413.

Društvo št. 186. — Zopet sprejeti: Frank Kausek, 27867; Joe Kausek, 27868; Christ Mandel, 27871; Joe Nauyokas, 27872; Joe Vidmar, 27878.

Društvo št. 188. — Pristopila: Jennie Kolenc, 28414. Zopet sprejeti: Mary Godic, 28016; Frank Alich, 28013.

Društvo št. 189. — Pristopila: Mary F. Slopkó, 28415. Suspendirana: Genevieve Mekinda, 28182.

NOVOPRISTOPLI ČLANI MLADINSKEGA ODDDELKA Za mesec januar, 1928.

Društvo št. 2. — Annie Bachar, 9438; Stefania Bachar, 9439; Kristina Bachar, 9440.

Društvo št. 11. — Joseph Weiss, 9441; Anna Weiss, 9442; Mary Weiss, 9443; Ernest Weiss, 9444.

Društvo št. 12. — Albina Butkovic, 9445.

Društvo št. 18. — Thomas J. Koss, 9450.

Društvo št. 20. — Edward Kozel, 9446.

Društvo št. 28. — Hilda Kropushak, 9456.

Društvo št. 36. — Thomas Cernetic, 9457; Henrietta J. Stermec, 9458; William L. Stermec, 9459.

Društvo št. 37. — Jack Obreza, 9483; Stanley Urbic, 9484.

Društvo št. 44. — Frances Rogelj, 9460; Joseph Rogelj, 9461.

Društvo št. 57. — Rudolph Pribanich, 9462.

Društvo št. 61. — Joseph M. Aeker, 9463; Mildred A. Gieringer, 9464; Frances L. Gieringer, 9465; Richard L. Gieringer, 9466.

Društvo št. 66. — William Wolf, 9415; Rudolf Wolf, 9452.

Društvo št. 70. — Terezija Cerar, 9467; Christina Cerar, 9468.

Društvo št. 76. — James Gerkman, 9469; Rosie Gerkman, 9470.

Društvo št. 108. — Mary C. Pogacnik, 9453.

Društvo št. 109. — Matija Pershoren, 9447.

Društvo št. 111. — Joseph Kaplan, 9471; Frank E. Klune, 9472; Helena Klune, 9473.

Društvo št. 117. — Loretta Zupan, 9474.

Društvo št. 128. — Raymond Popovich, 9475; Rudolf Popovich, 9476.

Društvo št. 131. — Doris M. Trunkle, 9454.

Društvo št. 167. — Josephine Konshak, 9477; Dorothy Konshak, 9478.

Društvo št. 171. — Eleanor Bozich, 9455.

Društvo št. 173. — Stanley Potocnik, 9448; Emil Potocnik, 9449.

Društvo št. 185. — Tony Jeric, 9479; Annie Jeric, 9480; Mary Jeric, 9481; Joseph Jeric, 9482.

MLADINSKI DOPISI

Contributions from our Junior Members.

(Continued from page 3)

which many children were burned. Later this school house was replaced. In the rear of the school is a playground and in the front of it is a garden. The purpose of building this garden was in memory of some of the children that were burned. In this garden are only various flowers and trees.

A different shaped walk is around each bed of flowers. The beds are all sizes, large and high. The garden is very large. In the center of the garden is a pool of water, in which gold fish and other water animals have their home. In the center of the pool is a large marble vase in which all kinds of flowers from the garden are placed.

Around the pool are marble benches where the people may come in to sit. Around the flower beds are planted green bushes. What a beautiful memory for these burned children! Stefania Dolinar (Age 14), Lodge No. 31 J. S. K., Brad-dock, Pa.

FEEDING THE BIRDS

In winter when the ground is frozen and is covered with snow, you see birds; mostly sparrows, on the branches of trees near the houses and chicken coops, where they see some live creatures and expect to find food.

One day as I was drying dishes, I chanced to see a group of sparrows, hoping on the branches of a tree, looking cold and hungry. I got some bread and bread crumbs and put them on the back porch. They pecked and pecked all around a large piece of bread. As they were all around it, it moved as if it were alive and fell on the snow which was on the ground. As the piece of bread grew smaller, every bird wanted to take it to his home. One bird flew with it through a wire fence and to his surprise it hung on the wire. Some other birds saw it and quickly came to it. The first bird was afraid for his beak, tried hard to get the piece back, but he got it at last and flew away. The poor sparrows are fighting for their living through the cold winter. They remembered the place, where they were fed and got accustomed and came daily in cold weather. Around in the snow are marks of their foot steps. They know that I won't forget them and are now daily waiting for them; giving them their proper food, the bread crumbs.

Johanna Kumse (Age 12), Lodge No. 6 J. S. K. J.

TRAPING A SKUNK

It was on a warm and sunny day when the melting ice was dripping from the roofs of the farm buildings, that I went to see my traps which I had set.

I was happy and excited, and in my eagerness I forget everything else. The first trap I looked at, drew a gasp of the utmost disappointment in to me, for whatever it was that had caught itself, was lucky enough to have escaped. I looked at the next trap, than the next, and the next, till I had inspected all but the last one. Before I came to it, I looked in that direction and saw a black object that was struggling for his life.

By the smell I knew in an instant that the black creature was a skunk, which had caught itself in my trap. I was glad beyond words, but now that I almost had him, I did not know how to kill him as I did not dare go near him.

My first instinct was to shoot, but thought better of it. Next I picked up a club and succeeded in creeping toward

him and clubbing him. After I was sure that the creature was dead, I picked it up and took it home and you can imagine how surprised they were when they saw what I caught.

Frank Bouha (Age 13), Lodge No. 71 J. S. K. J.

GEORGE WASHINGTON

When George Washington was about twelve years of age, his mother had a beautiful white colt that was never ridden by anybody.

One day when George and some other boys were watching it gallop around the pasture, one boy decided he would get on the horse when it came near to him. He told the boys what he was going to do. They said they would go on. When it came their turn, they were afraid and wouldn't go on.

When it came George Washington's turn, he took a jump and landed on the colt. The colt began to race around the pasture. All of sudden it fell down with George on it. George felt afraid. But when he looked at the colt it was dead. He went straight to his mother and told her the story. When he finished, his mother forgave him and said she was glad he told the truth.

Now that we have heard the story, let us all follow George Washington's steps.

Jennie Bouha (Age 9), Lodge No. 71 J. S. K. J.

ABRAHAM LINCOLN

During the year of 1809 there was born in a poor and lonely cabin, a hard unfortunated boy. His father was a restless, shiftless and uneducated pioneer, always seeking the easiest way to make a living.

When this boy was only seven years old his folks moved to Indiana where although scarcely but a child, he was given an ax and set to work. The cabin when built had a doorway but no door, a window, but no glass, and nothing but the bare earthy ground for the floor. The cabin itself was constructed of rude logs. It was in this humble cabin that he grew into manhood. It was from here that he rose to a fame that had gone throughout the world. He touched the hearts of the people because, amid his burdens and cares, the great leader would yet turn aside to do some kindly deed.

He was known all over the world for his kindness to animals as well as people. The people of today have set aside the day of his birth, February 12th, for the purpose of giving him one more solemn thought, for the man whom we all love and cherish is no other than Abraham Lincoln.

Fannie Bouha (Age 14), Lodge No. 71 J. S. K. J.

EDUCATION

To achieve success nowadays one must have an education. In education we train our mind for the work of our future lives. Grown up life requires tools with which to work. Some of these can be gotten while at work, but through education the best ones are secured. Years ago education wasn't very important, but since the growth of cities, development of industries etc., we must have better knowledge.

Everybody who earns and spends, pays for our education. The income is spent in this way because the cities depend upon our ability to carry out its future transactions. Besides making good business men and women, educations also makes better citizens.

We have greater opportunities than did the children of years ago. Why not take advantage of it! At least one person in ten feels that he has had too little education, but not one in a million thinks he

has had too much. There is always something left that one doesn't know.

Success is achievement. Wealth is not necessarily the means of it, for a man may be successful and never be rich or he may be rich and fail of success. True success is not measured by dollars, but by achievement.

Wishing everybody the best of luck.

Mamie Jurecic (Age 13), Lodge Zvezda, 170 J. S. K. J.

THE UNFINISHED INTERVIEW

This is my first letter to the Nova Doba. I belong to Lodge No. 2 J. S. K. J., Ely, Minn. I have read the letters that the children wrote. These stories were so interesting so I decided to write.

I ran up to mother and said: "Now, mother, I am going to have an interview with you."

"I think it is for English, isn't it?" she answered decidedly.

"Yes, what does history do us anyway?" I questioned.

She thought a while and answered: "Well, it develops our mind and tells the ancient and modern history."

"What does arithmetic help us?" I inquired.

"Arithmetic is very useful. If you go to work in a bank or a store, there you have to know how to add," she answered.

"Which of the two is most important?" I questioned.

No answer came. For mother pulled out of the stove the biscuits. I was so anxious to get hot buttered biscuit, that we both forget about the interview.

Mary Kuzma (Age 12), Ely, Minn.

Cleveland, O.

This is my first letter for our lodge paper Nova Doba. I joined this lodge a few months ago and I hope I will like it and be a member always. I am writing here a short story which I hope will be accepted.

One day as I was coming home from school I crossed a field, which shortens my walk home, I was looking on the ground when I happened to see a small ant hill. I stood there and watched it for a while, in a few seconds I saw an ant come out, which seemed to be very much frightened. After him followed about a dozen or so, each carrying a small amount of their food which I think was all they owned. I watched them hurry along into a different sandy spot, where they put down their belongings, and started to build a new home. I think they must of got frightened when they heard my footsteps so they took their belongings and moved to a new more desolate spot where no one would bother them.

Anna Leskovec (Age 13), Lodge No. 71 J. S. K. J.

V STARI DOMOVINI

Ko sem bila 11 let stara, sem šla v staro domovino. Jaz sem vse delala. Mrvo sem grabila, rpe sem plela, krave sem pasla po planinah in poslušala ptičje petje. Listje sem grabila, prešiče sem pitala, ovce sem pasla, sem krompir kopala in v košaro nabirala in sem ga kuhat dala. Krave sem molzla in sem mleko dala kisat, sem ga potem pri krompirju jedla. To je bilo jako dobro in zdravo za jesti. Iz ajde so jako dobri žganci in sem jih vsake jutro jedla, in so se mi dopadli. Pšenice smo šli žet, pa ko smo žele, so imela dekleta rute na glavi. So se norčevale z menoj, ko nisem imela rute na glavi in sem še jaz morala iti eno iskat.

Ko smo se namenili nazaj v Ameriko, je bilo hudo. Videla sem lepe ceste in hiše v Parizu. Videla sem tudi grobnico, kjer je pokopan Napoleon. V Havre

je bilo veliko parnikov, kjer smo tudi mi šli na parnik. Šesti dan smo stopili na suho zemljo v New Yorku. Elizabeth Hribar (12 let).

ZIMA

Pretečeni teden je tako snežilo, kakor bi se cigani topli in da bi cunjje doli metali. Jaz sem naredila iz snega kepo in sem jo vrgla mojemu bratu, ki je delal sneženega moža. Moj brat je pa s snegom moj obraz umil.

Snežinke so bile v podobni zvezde do en centimeter v premeru. Ako bi dva dni tako snežilo, bi bil ves promet ustavljen.

Tukaj navadno ne pade veliko snega. Moji stariši pripovedujejo, da ga je padlo v Ljubljani včasih štiri do pet čevljev na debelo.

Sedaj se pa ne morem več s snegom igrati, ker je že skoro skopnel.

Jaz bi rada videla, da bi zima že končala in da bi trava ozelenela in cvetice cvetele.

Olga Vehar (12 let).

MOJE POČITNICE

Najbolj z veseljem se spominjam mojih počitnic v Wheeler, Michigan. Peljali smo se z New York Central železnico do Detroitu. Tam smo

DOPISI.

Natches, Wash.

Na 5. veljača (februara) o. g. u jutro, preminuo je i zauvijek zatvorio svoje potničke oči naš brat Franjo Briški, rodom iz Lokava, Gorski kotar Delnice, u starosti 64 godina.

Brat Briški podlegao je plućnoj bolesti, koja ga mučila dugi niz godina. Sva nestovanja i potrosci na razne medicine i doktore bilo je bez uspešno, kod konačno bolest mu prekinila nit života.

Brat Briški sproveo je svoj potnički život 23 godine u ugle-nokopima i drugim napornim poslovima, koji su pospešili njegovu smrt, a 13 godina na svojoj farmi sa obiteljom u Natches, Wash., Yakimo County, kojim sada ostavlja 60 akera i voćnaka krasan dom, peking house te sve druge potrebitine, koje spadaju u taj djelokrog.

Kako je brat Briški osjeća o da bolest zahvatuje sve to jači koren i da će joj konačno morati podležti, stoga je odlučio da prije smrti još jednom posjeti i vidi svoje znance i prijatelje na Eastu, a tu je svoju zadnju želju izpunio prošlu godinu. Nije mogao da posjeti sve, koje je želio vidjeti, jer ga u tome bolest sprječila koja mu se bila jako oporžala.

Pokop se svršio na 8. veljača u jutro, po katoličkom obredu, kojem je prisustvovalo veliki broj prijatelja i znanaca našeg naroda tako isto i engleskog.

Sprovodu također prisustvovalo je nekoliko članova društva sv. Barbara iz Roslyn, Wash. in društva sv. Josipa, P. K. S. J. iz Cle Elum, Wash., kojih je pokojnik bio članom.

Brat Briški ostavlja iza sebe zalujuću suprugu Francu, sa šestoro djece: Frank, Genevieve, Anna, Anthony, Mike, oženjeni; Terezia i Louise, ne oženjeni, sedam unučadi, jednog brata u starom kraju te mnogo rodbine i prijatelja.

Cjela obitelj se najljepše zahvaluje svima, koji su im pri-tekli u pomoć u tim žalostnim danima, također iskrena hvala svima, koji su prisustvovali sprovodu i spremili ga na njegov vječni počinak. Tebi, pokojniče, takha Ti bila ova crna zemlica.

Zalujuća obitelj Briški.

Matt Kezele, izvjestitelj.

Kinzua, Pa.

Ker ni upanja, da bi se kdo drugi oglašil iz tega kraja, bom prosil sobrata urednika, da mi dovoli nekoliko prostora v No-

presedli na Michigan Central vlak. S tem smo se pripeljali v Saginaw. Od tam do Wheel-erja smo vzeli Pere Marquette.

Voznja je bila zabavna vse-skozi. In vlak gre navadno počasi, ker pobira pošto in mleko po farmah. V Wheelerju smo poklicali taxi, da nas je peljal k našim znanec, kjer smo ostali celi teden. Tam sem se igrala s piščanci in mladimi pujski. Najrajši sem se igrala z ovcami. Šli smo tudi v gozd, tam smo pekli krompir in koru-zo. Zadnji večer je prišlo več znancev in prijateljev. Zaba-vali smo se pozno v noč. Jaz sem pela vse pesmice, ki sem se jih naučila v šoli Slovenskega Narodnega Doma. Prosili so me, da sem jih ponavljala večkrat. Zakar so mi dajali denar. Dobila sem tri dolarje in petinsedemdeset centov. Drugi dan smo se žalostni poslovili, ker so počitnice minile tako hitro.

Voznja nazaj ni bila tako kratkočasna, ker je deževalo. Želim si še več takih počitnic.

Anna Cerinski (10 let).

(PRIPOMBA UREDNIKA)

Gornje tri dopise so poslale učenke Slovenske Mladinske šole, katero vzdržuje Slovenski Narodni Dom v Clevelandu.)

Joseph Matičič, član dr. št. 35 JSKJ

Detroit, Mich.

Čitam dopise iz različnih krajev in skoro od povsod se poroča o slabih delavskih razmerah. Žal, da tudi iz našega mesta nimam poročati kaj ugodnega v tem oziru. Res obetajo in obetajo, da bo veliko dela, toda prišlo se ni do tega in delo se je teško dobi. Res nekateri dobijo delo, toda kljub temu za enkrat ni še nikogar za vabiti sem za delo. Za sedaj se delo je teško dobi in življenjske potrebitine so drage, torej, ako človek ne dela in nima denarja, beda hitro potrkna na vrata.

Kar se tiče našega društvenega življenja, moram reči, da se tukajšnji Slovenci še dosti zavedajo, da je potrebna naša sebojna sloga. Le v tej smeri naprej, ker to je edino pravo pot. Le sloga nam more priti dobiti ugled med drugimi narodi. Ko bodo pripadniki drugih narodnosti videli, da složno delujemo za dobrobit naših, nam bodo spoštovali in mi se bomo s ponosom lahko pokazali kot Slovenci. Oпустimo pikanje in pomaga k ugledu, niti ne koristi našemu družabnemu življenju, ker brez potrebitne razdvaja. Ze tako smo malo narod in če se razdelimo, še na več taborov, ne bo nikoli dosti, in javnost bo sodila, da izhajamo iz naroda, ki je še na luno. Da nam medsebojni prijani ne koristijo, razvidimo pri mladini včasih nekako sramotno. Krivi smo tega sami, ker go-mo napuh, se pikamo po časopisih in posledice tega pikanja so nepotrebne debate na društvenih sejah. Naša mladina tega ne odobrava, ker ima složno ameriško izobrazbo in nam more razumeti naših materinskih preprirov. To je vprašanje da se nas izogiblje in se nas izogibala, če se ne bomo naučili biti bolj složni in tolerančni. Oпустimo tisto nesmiselno pikanje, ker to nam ne more nikdar koristiti, ampak le sramotovati. Na urednike različnih listov bi pa apeliral, da s takimi pikanjem bašejo slavne materinske koše, bo več koristilo našemu ugledu in napredku našega roda. In to bi morda drugo naselje tudi za kakšno drugo naselje, ne samo za Detroit.

Člane društva Triglav, 144 JSKJ, kakor tudi drugi tukajšnje Slovence in brate vate vabim, da posetijo veseli-vo, katero priredi naše društvo v soboto 3. marca v Slovenskem Delavskem Domu na 47

krat ovira, da ne moremo delati, mesec pa hitro poteče. Po-tem pa je treba plačati za hrano in odračunati za društvene prispevke, pa ostane niela na papirju. Plačuje se tu tudi tako, da človek ne more nič napravj vedeti, koliko bo zaslužil. Drvar računa, koliko sežnje lesa ima, pa pride mož s palico in ga prikrajša za pet ali več seznjev. Nedavno je prišel škriban merit drva in mi je takoj rekel, da je velika izguba na drvih, da jih je premaloo, da se premaloo alkohola dobi in njih in da mora odtrgati mendo. Jaz sem mu odgovoril, da ne vem in da ne morem pripoznati, da je premaloo alkohola iz drv, in tudi ne, da se je alkohol pocenil, ker je še vedno po 25 centov kozarček ... tudi pri škribanu.

Še se kaj oglašim, ko zapustim to gnezdo. Pust je minil in z njim pepelnica in mi smo vlačili ploho po gozdu, če nam bo to kaj k dobremu zapisano. No, letos je prestopno leto, zato morda na prihodnjo pepelnico ne bo treba vlačiti plohe. Dekleta nam pravijo, da smo preveč sramežljivi, letos pa imajo one prv besedo. torej videli kaj bo. — Pozdravi vsem članom in članicam J. S. K. Jednote!

Joseph Matičič, član dr. št. 35 JSKJ

DOPISI

(Nadaljevanje iz 6. strani)

So. Artillery Ave. Prišel sem v siko s člani veselicega odbora in ti so me zagotovili, da bodo posetniki prav gotovo zadovoljni. Igrala bo dobro znana Vrhovčeva godba in nastopili bodo kar trije pevski zbori s sladkimi našimi popevkami. Odbor ima za goste še nekaj posebnega, kar jim bo ostalo v lepem spominu; take mi je bilo namreč povedano. Torej na svidenje vse, kar je našega, mlado in staro v soboto 8. marca!

S pozdravom
Peter Klobučar,
predsednik dr. Triglav,
št. 144 JSKJ

Joliet, Ill.
Članom društva sv. Petra in Pavla, št. 66 JSKJ naznanjam, da je naš poznani in agilni družinski tajnik John L. Zivetz dne 19. februarja nenadoma zbolel in se podal v St. Joseph bolnišnico, kjer je bil dne 20. februarja operiran na slepih črevesih. Dne 22. februarja je bil iz bolnišnice odpuščen. Članom društva sv. Petra in Pavla, št. 66 JSKJ naznanjam, da je naš poznani in agilni družinski tajnik John L. Zivetz dne 19. februarja nenadoma zbolel in se podal v St. Joseph bolnišnico, kjer je bil dne 20. februarja operiran na slepih črevesih. Dne 22. februarja je bil iz bolnišnice odpuščen. Članom društva sv. Petra in Pavla, št. 66 JSKJ naznanjam, da je naš poznani in agilni družinski tajnik John L. Zivetz dne 19. februarja nenadoma zbolel in se podal v St. Joseph bolnišnico, kjer je bil dne 20. februarja operiran na slepih črevesih. Dne 22. februarja je bil iz bolnišnice odpuščen.

Kot je bilo že sporočeno, pa je vršila veselica skupnih društev v korist štrajkarjem na 28. januarja v Slovenskem Narodnem Domu. Cisti prebitek veselice s prisetimi prispevki posameznih društev je znašal \$260.80. Ta svota je bila razpodeljena v posamezne naselbine, na naslove poverjenikov sledeče:

Meadowlands, Anton Azman: \$25.00; Moon Run, Frank Podmilšek: \$25; Imperial, John Virant: \$25; Liberty, Jacob Dolenc: \$25; South View, Fred Zeleznik: \$25.00; Burgettstown, Mike Klopčič: \$25.00; Russeltown, Jacob Pompe: \$25.00; Bentleyville, Andrew Lovšin: \$25.00; Renton, Ignac Perme: \$25.00; Center, Frank Schiffrar: \$21.80. Skupaj \$246.80.

V imenu odbora se vsem, ki so pripomogli k uspehu veselice, najlepše zahvaljujem, štrajkujočim premogarjem pa želim skorajšno zmago.

Anton Kosoglav,
tajnik S. N. Doma

Farrell, Pa.
Dne 10. marca priredi Slovenski Delavski Dom veselico v korist štrajkujočih premogarjev. Članstvo vseh tukajšnjih podpornih društev je vabljeno, da v obilem številu posesti to zabavo, katere dobiček je namenjen našim siromašnim sobratom. Društvi Sloja J. S. K. J. in Slovenec SNPJ sta že pobirali prostovoljne prispevke v ta namen. Vse to pa še ne zadostuje, zato je še članstvo Slovenskega Delavskega Doma stopilo v akcijo, ter je na svoji seji dne 19. februarja zaključilo, da za večer 10. marca da na razpolago vse sobe, kakor tudi dvorano brezplačno, da priredijo veselico v korist trpečih premogarjev. Tudi godbo preskrbi S. D. Dom. Ne pozabite priti na veselico vsi, ki imate le iskrico usmiljenja do naših trpečih sobratov in pomagajte jim po svojih močeh. "Odpri srce, odpri roke, otiraj bratovske solze," je dejal že naš pesnik Gregorcij.

Frank Kramar

Bishop, Pa.
ZAHVALA. — Tem potom se v imenu članstva društva Napredek, št. 161 JSKJ najlepše zahvaljujem darovalcem prostovoljnih prispevkov za naš stavarje. Ako ne bi bili dobili pomoči, ne vem če bi mogli ostati člani organizacije, ker smo finančno do kraja izčrpani. Tako pa nam je sobrat glavni tajnik poslal iz fonda za štrajkarje, v katerega prispevajo dobri rojaki, svoto \$35.00, da smo mogli plačati naš mesečni assement. Hvala še enkrat vsem darovalcem in darovalcem, ki se bo vršila 4. marca. Nadalje je bilo takrat sklenjeno, da vsak član, ki na omenjeni seji ne bo navzoč, plača 50 centov v društveno blagajno. Članstvo je torej prošlo, da se polnoštevilno udeležijo seje dne 4. marca.

John Nahtigal,
tajnik dr. št. 172 JSKJ

Diamondville, Wyo.
Odmevi veselice, katero so priredila vsa tri tukajšnja slovenska vsdoporna društva za štrajkujoče premogarje in ki se je vršila 18. februarja, so sledeči: Društvo sv. Mihaela Arhangela, št. 27 J. S. K. Jednote je poslalo na glavnega tajnika svoto \$50 v svrhu plačevanja assementov za najpotrebnejše štrajkarje. Društvo št. 109 S. S. P. Zveze poslalo je na glavni urad S. S. P. Zveze \$50.00, in društvo št. 253 S. N. P. Jednote je poslalo na glavni urad S. N. P. Jednote tudi \$50.00 v isti namen.

John Zalar,
tajnik dr. št. 145 JSKJ

Butte, Mont.
Redko kedaj se vidi dopis v Novi Dobi od tukaj iz zapada. Ne vem vzroka, torej se oglasim ter naznanim našim jugoslovanskim dekletom in ženam, da smo ustanovile še eno žensko društvo, in sicer pod imenom Western Sisters, št. 190 J. S. K. Jednote. Mogoče bo kdo rekel, čemu še eno žensko društvo, ko je že eno v Butte, Mont. Nič zato, saj je tudi moških društev več in vsa dobro napredujejo. Ker jih je več, zato možki ne pristopajo v angleška društva in v insurance, ker imajo različne organizacije. Tako tudi ženske, koliko žen srečam, ki povedo, da so v Macabee Lodge itd. Podpirajte naše organizacije, ko ste prepričane, da so dobre in pošteno v vseh zadevah. Jaz sem članica treh naših organizacij, pa nobene angleške, in sem z vse mi zadovoljna.

Društvo smo organizirali 12. februarja, in kar je dosedaj, dobro napreduje. Imele smo 21. februarja maškaradno plesno veselico v Narodnem Domu v korist blagajne; veselica se je dobro obnesla. Prvo se moramo zahvaliti našim sobratom društva sv. Martina, ki so nam bili dobre volje v pomoč in kupili iz njih blagajne 25 tiketov. Hvala sobratom Charles Lusin, Anton Crnich in John Petritz za pomoč na veselici. Čast tudi sosestram omenjenega društva, ki so delale kar največ je bilo v njih moči za dobro potrebo. Tudi hvala sobratu John Desliču za govor in navodila pri naši prvi društveni seji. Sosesestre, glejte, da boste vsaka pridobila nekaj članic in delajmo vsi za enega in eden za vse. Potem bo sloga, in v slogi je moč. Več se pogovorimo na naši prihodnji seji 15. marca.

S pozdravom
Paulina Slogar,
tajnica dr. št. 190 J. S. K. J.

Rockingham, Pa.
Članom društva Ilirija, št. 145 JSKJ sporočam, da je bilo na februarjski seji sklenjeno, da tisti, ki niso plačali 3 dolarje v društveno blagajno, to nemudoma store. Kdor ne bo plačal do meseca aprila, bo suspendiran. Tako je bilo sklenjeno na seji dne 13. februarja 1928. Prosim člane, da vpoštevajo ta opomin. — Z bratskim pozdravom

John Zalar,
tajnik dr. št. 145 JSKJ

Claridge, Pa.
Kot je bilo že sporočeno, pa je vršila veselica skupnih društev v korist štrajkarjem na 28. januarja v Slovenskem Narodnem Domu. Cisti prebitek veselice s prisetimi prispevki posameznih društev je znašal \$260.80. Ta svota je bila razpodeljena v posamezne naselbine, na naslove poverjenikov sledeče:

Meadowlands, Anton Azman: \$25.00; Moon Run, Frank Podmilšek: \$25; Imperial, John Virant: \$25; Liberty, Jacob Dolenc: \$25; South View, Fred Zeleznik: \$25.00; Burgettstown, Mike Klopčič: \$25.00; Russeltown, Jacob Pompe: \$25.00; Bentleyville, Andrew Lovšin: \$25.00; Renton, Ignac Perme: \$25.00; Center, Frank Schiffrar: \$21.80. Skupaj \$246.80.

V imenu odbora se vsem, ki so pripomogli k uspehu veselice, najlepše zahvaljujem, štrajkujočim premogarjem pa želim skorajšno zmago.

Anton Kosoglav,
tajnik S. N. Doma

Farrell, Pa.
Dne 10. marca priredi Slovenski Delavski Dom veselico v korist štrajkujočih premogarjev. Članstvo vseh tukajšnjih podpornih društev je vabljeno, da v obilem številu posesti to zabavo, katere dobiček je namenjen našim siromašnim sobratom. Društvi Sloja J. S. K. J. in Slovenec SNPJ sta že pobirali prostovoljne prispevke v ta namen. Vse to pa še ne zadostuje, zato je še članstvo Slovenskega Delavskega Doma stopilo v akcijo, ter je na svoji seji dne 19. februarja zaključilo, da za večer 10. marca da na razpolago vse sobe, kakor tudi dvorano brezplačno, da priredijo veselico v korist trpečih premogarjev. Tudi godbo preskrbi S. D. Dom. Ne pozabite priti na veselico vsi, ki imate le iskrico usmiljenja do naših trpečih sobratov in pomagajte jim po svojih močeh. "Odpri srce, odpri roke, otiraj bratovske solze," je dejal že naš pesnik Gregorcij.

Frank Kramar

Bishop, Pa.
ZAHVALA. — Tem potom se v imenu članstva društva Napredek, št. 161 JSKJ najlepše zahvaljujem darovalcem prostovoljnih prispevkov za naš stavarje. Ako ne bi bili dobili pomoči, ne vem če bi mogli ostati člani organizacije, ker smo finančno do kraja izčrpani. Tako pa nam je sobrat glavni tajnik poslal iz fonda za štrajkarje, v katerega prispevajo dobri rojaki, svoto \$35.00, da smo mogli plačati naš mesečni assement. Hvala še enkrat vsem darovalcem in darovalcem, ki se bo vršila 4. marca. Nadalje je bilo takrat sklenjeno, da vsak član, ki na omenjeni seji ne bo navzoč, plača 50 centov v društveno blagajno. Članstvo je torej prošlo, da se polnoštevilno udeležijo seje dne 4. marca.

John Nahtigal,
tajnik dr. št. 172 JSKJ

Diamondville, Wyo.
Odmevi veselice, katero so priredila vsa tri tukajšnja slovenska vsdoporna društva za štrajkujoče premogarje in ki se je vršila 18. februarja, so sledeči: Društvo sv. Mihaela Arhangela, št. 27 J. S. K. Jednote je poslalo na glavnega tajnika svoto \$50 v svrhu plačevanja assementov za najpotrebnejše štrajkarje. Društvo št. 109 S. S. P. Zveze poslalo je na glavni urad S. S. P. Zveze \$50.00, in društvo št. 253 S. N. P. Jednote je poslalo na glavni urad S. N. P. Jednote tudi \$50.00 v isti namen.

John Zalar,
tajnik dr. št. 145 JSKJ

Butte, Mont.
Redko kedaj se vidi dopis v Novi Dobi od tukaj iz zapada. Ne vem vzroka, torej se oglasim ter naznanim našim jugoslovanskim dekletom in ženam, da smo ustanovile še eno žensko društvo, in sicer pod imenom Western Sisters, št. 190 J. S. K. Jednote. Mogoče bo kdo rekel, čemu še eno žensko društvo, ko je že eno v Butte, Mont. Nič zato, saj je tudi moških društev več in vsa dobro napredujejo. Ker jih je več, zato možki ne pristopajo v angleška društva in v insurance, ker imajo različne organizacije. Tako tudi ženske, koliko žen srečam, ki povedo, da so v Macabee Lodge itd. Podpirajte naše organizacije, ko ste prepričane, da so dobre in pošteno v vseh zadevah. Jaz sem članica treh naših organizacij, pa nobene angleške, in sem z vse mi zadovoljna.

Društvo smo organizirali 12. februarja, in kar je dosedaj, dobro napreduje. Imele smo 21. februarja maškaradno plesno veselico v Narodnem Domu v korist blagajne; veselica se je dobro obnesla. Prvo se moramo zahvaliti našim sobratom društva sv. Martina, ki so nam bili dobre volje v pomoč in kupili iz njih blagajne 25 tiketov. Hvala sobratom Charles Lusin, Anton Crnich in John Petritz za pomoč na veselici. Čast tudi sosestram omenjenega društva, ki so delale kar največ je bilo v njih moči za dobro potrebo. Tudi hvala sobratu John Desliču za govor in navodila pri naši prvi društveni seji. Sosesestre, glejte, da boste vsaka pridobila nekaj članic in delajmo vsi za enega in eden za vse. Potem bo sloga, in v slogi je moč. Več se pogovorimo na naši prihodnji seji 15. marca.

S pozdravom
Paulina Slogar,
tajnica dr. št. 190 J. S. K. J.

La Salle, Ill.
Vsa tukajšnja slovenska vsdoporna društva pripadajoča k raznim jednotam in zvezam, kakor tudi samostojno društvo Edinost in dramatično in pevsko društvo Soča so sklenila, da priredijo v prid stavarju rudarjev skupno veselico dne 31. marca, to je na soboto večer. V nedeljo popoldne, to je 1. aprila, bodo pa nastopili razni govorniki, kateri pridejo od drugod; za govorniki pa nastopijo društvo Soča z dramatično igro. Vse podrobnosti o igri, veselici in govornikih bodo priobčene pozneje, ko se vsa stvar uredi. Vse sosedne naselbine se prosijo, da ne prirejajo veselice ali drugih priredb na zgoraj omenjene dneve. Prosi se rojake, da se udeležijo teh dveh priredb, da tako pomagamo našim sotrpinom, kateri se bore za svoje in naše pravice.

Več o tem bom poročal pozneje.

Z bratskim pozdravom
Frank Martinjak

Johnstown, Pa.
Društvo Planinski Raj, št. 172 JSKJ je na letni seji meseca decembra sklenilo, da se

bo vršila zadnji pondeljek v juliju v mestu Ely, Minnesota. Apeliram na člane in članice, da se polnoštevilno udeležijo te seje in izvolijo delegatoma dobre in zmožne člane, ki bodo gledali za korist društva in naše vzorne J. S. K. Jednote. Ne pozabite torej vsi priti na sejo 8. marca zvečer!

Z bratskim pozdravom
John Schutte,
tajnik dr. št. 21 JSKJ

Lloydell, Pa.
ZAHVALA. — Tem potom se iskreno zahvaljujemo slovenskemu pevskemu in izobraževalnemu društvu "Bled" iz Conemaugh, ki je za naše štrajkarje poslalo svoto \$120. Na redni seji društva sv. Petra in Pavla, št. 35 JSKJ je bil izvoljen odbor osem članov, katerega naloga je bila, da ta denar razdeli med najpotrebnejše Slovence v tej okolici. Če kateri misli, da se mu je pri delitvi podpore storila krivica, naj se pritoži na omenjeni odbor na prihodnji društveni seji, ki se bo vršila 18. marca. Smo nekoliko denarja prihranili do takrat, da se lahko poravnajo morebitne krivice. — Društvu Bled v Conemaughu pa še enkrat najlepša hvala!

Za odbor:
John Jereb,
tajnik dr. št. 35 JSKJ

Sharon, Pa.
V zadnji številki Nove Dobe sem opazil dopis iz te naselbine in sem seveda mislil, da je moj ker dozdaj nisem razen mojih videl še nobenega dopisa iz tega kraja. Na vrsti je bil tudi moj, in sicer pod razpravami o pravilih. Pa sem začel čitati dopis iz Sharona, da se prepričam, kako mi je urednik ustrel kajti to vem, da mora vsakega popraviti. Čitam in čitam, pa je bilo že od začetka tako, da n soglašalo z dopisom, katerega sem poslal. Že sem sumil, ke je list izšel na pepelnico, da je sobrat urednik na pustni večer malo preveč pogledal v čase newyorških tekočih dobrot, da je moj dopis tako zelo izpremenil. (Mi smo v tem oziru lokalni patrioti in verujemo, da za more zlate solne žarke najbolje vsrkati in najslajše vtelesiti vinska trta, rastoča na bregovih Erie jezera. Op. urednika).

Ves užaljen sem odložil list na mizo in že sem nameraval napisati hud protest. Kaj vse mi je v moji razburjenosti vršalo po glavi, to ostane moja tajnost. Sobrat urednik pa gotovo ne bo zameril, ker sem se prepričal, da nisem imel nobene vzroka za protest. Moj dopis je bil priobčen pravilno pod posebnim naslovom o razpravah o pravilih, oni drugi dopis iz Sharona, katerega sem pričel čitati, je bil pa od mojega starega znanca in prijatelja Lenarčiča, o čemur sem se prepričal, ko sem list obrnil in videl njegov podpis. To je dokaz, da naglica nikoli ni kaj prida.

Bil sem malo presenečen, ker časti lačen nisem bil še nikoli, in sobrat Lenarčič povdarja, da ima društvo št. 174 dobrega in agilnega tajnika. Jaz bi želel še boljše in tudi mlajšega, ki bi utegnil imeti več sreče pri lepem spolu. Sicer je pa na drugo stran tudi res, da če bi vsak družinski oče vpsal svojo družino v našo organizacijo, kot je storil gori omenjen sobrat, bi Jednota hitro narasla.

Družinski oče, ki ima sedem članov družine vpisanih v dve podporni organizaciji, se zavedajo svoje dolžnosti napram sebi in svojim družini, kakor tudi napram podpornim organizacijam. No, če se pri mojem prijatelju štoriklja še katerikrat oglasi, naj bo zagotovljen, da bom takoj po njenem odhodu že čakaj pri stranskih vratih, da mi proektivnega novega člana pri spretnih vratih kdo ne odnese Veliko je res odvisno od dobrih

lruštvnih uradnikov, posebno od agilnih tajnikov, nič manj pa ni odvisno od dobrih družinskih očetov, ki skrbje, da je vsa družina vpisana v eno ali več podpornih organizacij. Oboje vrste člani so posnemanja vredni. Sicer imamo pri našem društvu prilično število takih družin, toda zamogli bi jih imeti še več.

Precej rojakov še živi v naši naselbini, ki bi lahko postali člani J. S. K. Jednote, pa še niso. Torej prijatelji, nagovorite svoje prijatelje, članice, nagovorite svoje prijateljce, da se nam pridružijo. Privedite jih na prihodnjo sejo 4. marca, da jih vpišemo. Vsi naj bi dali vpisati tudi svoje otroke. Vsakega posameznika lahko zagotovim, da mu ne bo žal. Za leto 1928 je zopet prosta pristopnina za odrasli in mladinski oddelek, torej pristopijo lahko novi člani z malimi stroški.

Opozarjam tudi člane, da so zdaj v teku razprave o pravilih in da ni več daleč do konvencije. Oglasite se z dobriimi nasveti, bodisi na sejah, bodisi v Novi Dobi. Za to ni treba kakšne posebne učenosti, kajti urednik žrge volje popravi slovniške napake. Glavno je, da so nasveti dobri.

Pozdrav vsem članom in članicam J. S. K. Jednote!
Anton Zidanšek,
tajnik dr. št. 174 J. S. K. J.

Center, Pa.
Bliza se trinajsta redna konvencija J. S. K. Jednote, zato bom tudi jaz napisal par besed k razpravam o pravilih. Kot se kaže, nam bo ta nesrečni "K" letos zopet zavlekel konvencijo in nas bo stal precej denarja. Spominjam se, ko sem v starem kraju hodil v ložo k Sv. Antonu, da sem bil precej navihan. Neke nedelje zjutraj se je mati šla z učiteljem in ga je vprašala, kako se kaj učim. Učitelj ji je dejal, da če se Tone ne bo kmalu pobiljšal, da ne bo več Erzen, ampak postal bo Ovsen. Mati je prišla domov in je jokaje povedala očetu, kaj ji je rekel učitelj. Oče mi jih je seveda naložil na zadnjo plat, ampak jaz sem pozabil, če je tisto kaj pomagalo k pobiljšanju ali ne. Mati je tudi vprašala očeta, če misli, da bi bil kaj boljši, ako bi jaz ne bil Tone, ampak kaj drugega. Kaj je oče odgovoril, ne vem, a meni se zdi, da ne bi bil nič boljši, četudi bi bil Jaka, Janez ali kaj drugega.

Drugega pa je z imenom naše Jednote. Ako bi bili njeni ustanovitelji vedeli, takrat ko so jo ustanovili, koliko nepotrebnih stroškov bo organizacija imela zaradi svojega imena, gotovo bi ji bili izbrali kakšno drugo ime. Dosti se govori in piše, da naša Jednota ne bo napredovala, če ne spremenimo imena. Jaz pa mislim, da če bo pod novim imenom napredovala tako kot pod sedanjim, da bomo lahko zadovoljni.

Sicer pa nisem nasproten izpremembi imena in celo mislim, da je boljše, da se ime spremeni, da bo enkrat konec te sitnosti. Ako tega ne storimo sedaj, se bo ta zadeva obravnavala še na nadaljnjih konvencijah in nam povzročal stroške še na bodočih konvencijah. Tako se bo še nadalje enkrat denar proč metal radi teh debat. Jednota pa vsled tega ne bo nič boljše napredovala.

Imamo pa dosti bolj važnih točk v naših pravilih, katere bomo morali izboljšati, če hočemo, da bo Jednota napredovala. Ena največjih ovir napredka organizacije je za sedaj brezposelnost, ki marsikje hučo gospodarji. Pri našem društvu bomo morali iti rakove pot, če ne bo kmalu stavka končana, ali če ne dobimo kakšne pomoči od drugod.

Člen 36. o bolniški podpori zasluži posebno pozornost in

bo vršila zadnji pondeljek v juliju v mestu Ely, Minnesota. Apeliram na člane in članice, da se polnoštevilno udeležijo te seje in izvolijo delegatoma dobre in zmožne člane, ki bodo gledali za korist društva in naše vzorne J. S. K. Jednote. Ne pozabite torej vsi priti na sejo 8. marca zvečer!

Z bratskim pozdravom
John Schutte,
tajnik dr. št. 21 JSKJ

Lloydell, Pa.
ZAHVALA. — Tem potom se iskreno zahvaljujemo slovenskemu pevskemu in izobraževalnemu društvu "Bled" iz Conemaugh, ki je za naše štrajkarje poslalo svoto \$120. Na redni seji društva sv. Petra in Pavla, št. 35 JSKJ je bil izvoljen odbor osem članov, katerega naloga je bila, da ta denar razdeli med najpotrebnejše Slovence v tej okolici. Če kateri misli, da se mu je pri delitvi podpore storila krivica, naj se pritoži na omenjeni odbor na prihodnji društveni seji, ki se bo vršila 18. marca. Smo nekoliko denarja prihranili do takrat, da se lahko poravnajo morebitne krivice. — Društvu Bled v Conemaughu pa še enkrat najlepša hvala!

Za odbor:
John Jereb,
tajnik dr. št. 35 JSKJ

Sharon, Pa.
V zadnji številki Nove Dobe sem opazil dopis iz te naselbine in sem seveda mislil, da je moj ker dozdaj nisem razen mojih videl še nobenega dopisa iz tega kraja. Na vrsti je bil tudi moj, in sicer pod razpravami o pravilih. Pa sem začel čitati dopis iz Sharona, da se prepričam, kako mi je urednik ustrel kajti to vem, da mora vsakega popraviti. Čitam in čitam, pa je bilo že od začetka tako, da n soglašalo z dopisom, katerega sem poslal. Že sem sumil, ke je list izšel na pepelnico, da je sobrat urednik na pustni večer malo preveč pogledal v čase newyorških tekočih dobrot, da je moj dopis tako zelo izpremenil. (Mi smo v tem oziru lokalni patrioti in verujemo, da za more zlate solne žarke najbolje vsrkati in najslajše vtelesiti vinska trta, rastoča na bregovih Erie jezera. Op. urednika).

Ves užaljen sem odložil list na mizo in že sem nameraval napisati hud protest. Kaj vse mi je v moji razburjenosti vršalo po glavi, to ostane moja tajnost. Sobrat urednik pa gotovo ne bo zameril, ker sem se prepričal, da nisem imel nobene vzroka za protest. Moj dopis je bil priobčen pravilno pod posebnim naslovom o razpravah o pravilih, oni drugi dopis iz Sharona, katerega sem pričel čitati, je bil pa od mojega starega znanca in prijatelja Lenarčiča, o čemur sem se prepričal, ko sem list obrnil in videl njegov podpis. To je dokaz, da naglica nikoli ni kaj prida.

Bil sem malo presenečen, ker časti lačen nisem bil še nikoli, in sobrat Lenarčič povdarja, da ima društvo št. 174 dobrega in agilnega tajnika. Jaz bi želel še boljše in tudi mlajšega, ki bi utegnil imeti več sreče pri lepem spolu. Sicer je pa na drugo stran tudi res, da če bi vsak družinski oče vpsal svojo družino v našo organizacijo, kot je storil gori omenjen sobrat, bi Jednota hitro narasla.

Družinski oče, ki ima sedem članov družine vpisanih v dve podporni organizaciji, se zavedajo svoje dolžnosti napram sebi in svojim družini, kakor tudi napram podpornim organizacijam. No, če se pri mojem prijatelju štoriklja še katerikrat oglasi, naj bo zagotovljen, da bom takoj po njenem odhodu že čakaj pri stranskih vratih, da mi proektivnega novega člana pri spretnih vratih kdo ne odnese Veliko je res odvisno od dobrih

lruštvnih uradnikov, posebno od agilnih tajnikov, nič manj pa ni odvisno od dobrih družinskih očetov, ki skrbje, da je vsa družina vpisana v eno ali več podpornih organizacij. Oboje vrste člani so posnemanja vredni. Sicer imamo pri našem društvu prilično število takih družin, toda zamogli bi jih imeti še več.

Precej rojakov še živi v naši naselbini, ki bi lahko postali člani J. S. K. Jednote, pa še niso. Torej prijatelji, nagovorite svoje prijatelje, članice, nagovorite svoje prijateljce, da se nam pridružijo. Privedite jih na prihodnjo sejo 4. marca, da jih vpišemo. Vsi naj bi dali vpisati tudi svoje otroke. Vsakega posameznika lahko zagotovim, da mu ne bo žal. Za leto 1928 je zopet prosta pristopnina za odrasli in mladinski oddelek, torej pristopijo lahko novi člani z malimi stroški.

Opozarjam tudi člane, da so zdaj v teku razprave o pravilih in da ni več daleč do konvencije. Oglasite se z dobriimi nasveti, bodisi na sejah, bodisi v Novi Dobi. Za to ni treba kakšne posebne učenosti, kajti urednik žrge volje popravi slovniške napake. Glavno je, da so nasveti dobri.

Pozdrav vsem članom in članicam J. S. K. Jednote!
Anton Zidanšek,
tajnik dr. št. 174 J. S. K. J.

Center, Pa.
Bliza se trinajsta redna konvencija J. S. K. Jednote, zato bom tudi jaz napisal par besed k razpravam o pravilih. Kot se kaže, nam bo ta nesrečni "K" letos zopet zavlekel konvencijo in nas bo stal precej denarja. Spominjam se, ko sem v starem kraju hodil v ložo k Sv. Antonu, da sem bil precej navihan. Neke nedelje zjutraj se je mati šla z učiteljem in ga je vprašala, kako se kaj učim. Učitelj ji je dejal, da če se Tone ne bo kmalu pobiljšal, da ne bo več Erzen, ampak postal bo Ovsen. Mati je prišla domov in je jokaje povedala očetu, kaj ji je rekel učitelj. Oče mi jih je seveda naložil na zadnjo plat, ampak jaz sem pozabil, če je tisto kaj pomagalo k pobiljšanju ali ne. Mati je tudi vprašala očeta, če misli, da bi bil kaj boljši, ako bi jaz ne bil Tone, ampak kaj drugega. Kaj je oče odgovoril, ne vem, a meni se zdi, da ne bi bil nič boljši, četudi bi bil Jaka, Janez ali kaj drugega.

Drugega pa je z imenom naše Jednote. Ako bi bili njeni ustanovitelji vedeli, takrat ko so jo ustanovili, koliko nepotrebnih stroškov bo organizacija imela zaradi svojega imena, gotovo bi ji bili izbrali kakšno drugo ime. Dosti se govori in piše, da naša Jednota ne bo napredovala, če ne spremenimo imena. Jaz pa mislim, da če bo pod novim imenom napredovala tako kot pod sedanjim, da bomo lahko zadovoljni.

Sicer pa nisem nasproten izpremembi imena in celo mislim, da je boljše, da se ime spremeni, da bo enkrat konec te sitnosti. Ako tega ne storimo sedaj, se bo ta zadeva obravnavala še na nadaljnjih konvencijah in nam povzročal stroške še na bodočih konvencijah. Tako se bo še nadalje enkrat denar proč metal radi teh debat. Jednota pa vsled tega ne bo nič boljše napredovala.

Imamo pa dosti bolj važnih točk v naših pravilih, katere bomo morali izboljšati, če hočemo, da bo Jednota napredovala. Ena največjih ovir napredka organizacije je za sedaj brezposelnost, ki marsikje hučo gospodarji. Pri našem društvu bomo morali iti rakove pot, če ne bo kmalu stavka končana, ali če ne dobimo kakšne pomoči od drugod.

Člen 36. o bolniški podpori zasluži posebno pozornost in

bo vršila zadnji pondeljek v juliju v mestu Ely, Minnesota. Apeliram na člane in članice, da se polnoštevilno udeležijo te seje in izvolijo delegatoma dobre in zmožne člane, ki bodo gledali za korist društva in naše vzorne J. S. K. Jednote. Ne pozabite torej vsi priti na sejo 8. marca zvečer!

Z bratskim pozdravom
John Schutte,
tajnik dr. št. 21 JSKJ

Lloydell, Pa.
ZAHVALA. — Tem potom se iskreno zahvaljujemo slovenskemu pevskemu in izobraževalnemu društvu "Bled" iz Conemaugh, ki je za naše štrajkarje poslalo svoto \$120. Na redni seji društva sv. Petra in Pavla, št. 35 JSKJ je bil izvoljen odbor osem članov, katerega naloga je bila, da ta denar razdeli med najpotrebnejše Slovence v tej okolici. Če kateri misli, da se mu je pri delitvi podpore storila krivica, naj se pritoži na omenjeni odbor na prihodnji društveni seji, ki se bo vršila 18. marca. Smo nekoliko denarja prihranili do takrat, da se lahko poravnajo morebitne krivice. — Društvu Bled v Conemaughu pa še enkrat najlepša hvala!

Za odbor:
John Jereb,
tajnik dr. št. 35 JSKJ

Sharon, Pa.
V zadnji številki Nove Dobe sem opazil dopis iz te naselbine in sem seveda mislil, da je moj ker dozdaj nisem razen mojih videl še nobenega dopisa iz tega kraja. Na vrsti je bil tudi moj, in sicer pod razpravami o pravilih. Pa sem začel čitati dopis iz Sharona, da se prepričam, kako mi je urednik ustrel kajti to vem, da mora vsakega popraviti. Čitam in čitam, pa je bilo že od začetka tako, da n soglašalo z dopisom, katerega sem poslal. Že sem sumil, ke je list izšel na pepelnico, da je sobrat urednik na pustni večer malo preveč pogledal v čase newyorških tekočih dobrot, da je moj dopis tako zelo izpremenil. (Mi smo v tem oziru lokalni patrioti in verujemo, da za more zlate solne žarke najbolje vsrkati in najslajše vtelesiti vinska trta, rastoča na bregovih Erie jezera. Op. urednika).

Ves užaljen sem odložil list na mizo in že sem nameraval napisati hud protest. Kaj vse mi je v moji razburjenosti vršalo po glavi, to ostane moja tajnost. Sobrat urednik pa gotovo ne bo zameril, ker sem se prepričal, da nisem imel nobene vzroka za protest. Moj dopis je bil priobčen pravilno pod posebnim naslovom o razpravah o pravilih, oni drugi dopis iz Sharona, katerega sem pričel čitati, je bil pa od mojega starega znanca in prijatelja Lenarčiča, o čemur sem se prepričal, ko sem list obrnil in videl njegov podpis. To je dokaz, da naglica nikoli ni kaj prida.

Bil sem malo presenečen, ker časti lačen nisem bil še nikoli, in sobrat Lenarčič povdarja, da ima društvo št. 174 dobrega in agilnega tajnika. Jaz bi želel še boljše in tudi mlajšega, ki bi utegnil imeti več sreče pri lepem spolu. Sicer je pa na drugo stran tudi res, da če bi vsak družinski oče vpsal svojo družino v našo organizacijo, kot je storil gori omenjen sobrat, bi Jednota hitro narasla.

OTOK ZAKLADOV

Angleško spisal R. L. STEVENSON
Poslovenil J. M.

(Nadaljevanje)

DRUGI DEL.

Ladjin kuhar.

VII. POGlavJE.

Grem v Bristol.

Dalj časa je trajalo, kakor si je domišljaj mirni sodnik, predno smo bili pripravljene za morje, in nobena naših prvotnih načrtov — niti onega drja. Liveseya, da bi imel mene poleg sebe — nismo mogli izvršiti, kakor smo nameravali. Zdravnik je moral v London, da poišče drugega zdravnika, ki bi prevzel njegovo mesto, sodnik je imel polne roke dela v Bristolu, jaz pa sem živel gori v Mallu pod nadzorstvom varuha lova, starega Redrutha, skoro kot jetnik, vendar poln sanj o morju in najbolj mikavnih nad na tuje otoke in doživljanje. Ure dolgo sem zamišljeno sedel nad zemljevidom in premišljeval vse podrobnosti, katerih sem se dobro spominjal. Sedeč pri ognju v hišnikovi sobi sem se v svoji domišljaji bližal temu otoku od vsake mogoče strani; preiskal sem vsak oral njegove površine; tisočkrat sem splezal na oni visoki grič, ki ga imenujejo "Daljnogled" in zvičal z njegovega vrha najčarobnejši in najlepši razgled. Včasih je na otoku kar mrgolelo divjakov, s katerimi smo se bojevali; včasih je bil zopet poln nevarnih živali, ki so nas zasledovale; vendar se pa v vsej moji domišljaji ni zgodilo ničesar tako čudnega in neprijetnega, kakor so bili naši resnični doživljaji.

Tako so tekli tedni, dokler ni nekega lepega dne prišlo pismo, naslovljeno na drja. Liveseya z dostavkom: "V slučaju njegove odsotnosti naj odpre Tom Redruth ali mladi Jakec." Z ozirom na to opazko smo našli, ali pravzaprav sem našel jaz — kajti Redruth je znal samo tiskano brati — sledeče važne novice: "Gostilna pri stari sidri."

Bristol, 1. marca 17.

"Dragi Livesey!

Ker mi ni znano, ali se nahajate še doma ali pa že v Londonu, pošiljam pričujoče vrstice na oba kraja.

Ladja je kupljena in opravljena. Sedaj leži zasedrana, pripravljena za odhod. Nikdar niste videli lepšega skunerja; ime: Hispaniola.

Dobil sem jo s pomočjo svojega starega prijatelja Blandlyja, ki se je izkazal skozinsko kot najboljši človek. Ta občudovanja vredni pošteni je bil pravi suženj v mojo korist, in ravno tako vsak v Bristolu, kakor hitro se je izvedelo, v katero pristanišče smo namenjeni — po zaklad, mislim namreč.

"Redruth," sem dejal ter prekinil pismo, "drju. Liveseyu ne bo to všeč. Sodnik je vse izbrbljal."

"No, kdo ima več pravice?" je zagodrnjal varuh lova. "Steklenico ruma stavim, če nima sodnik pravice govoriti namesto drja. Liveseya."

Na te besede sem opustil vsak poskus, še nadalje se razgovarjati in sem čital dalje:

Blandly sam je našel Hispaniolo in po vsega občudovanja vrednih naporih se mu je posrečilo dobiti jo za pravo malenkost. So sicer ljudje tukaj v Bristolu, ki imajo strašne predsedke o Blandlyju. Drznejši si celo trditi, da stori ta pošteni za denar vse, kar kdo poželi, da je bila Hispaniola njegova last in da mi jo je strašno drago prodal, očitno sama obrekovanja. Nikdo izmed njih pa se ne upa tajiti dobrih lastnosti ladje.

Do sedaj ni bilo nobene zapreke. Povem naj, da so bili delavci č mornarji in drugi v začetku hudo počasni; pa to ni trajalo dolgo. Mornarji pa so mi delali težave.

Želel sem dobiti kakih dvajset mož-domačinov ali pa Francozov — vendar jih z največjo težavo nisem mogel dobiti več nego pol tucata, dokler mi ni sama sreča pripeljala pravega človeka, kakega sem potreboval.

Stal sem nekega dne na nabrežju, ko sem se spustil čisto po naključju z njim v pogovor. Zvedel sem, da je star mornar, da je imel gostilno in da pozna vse mornarje v Bristolu, da je izgubil svoje premoženje in je želel dobiti mesto kuharja na kaki ladji. Sepal je tukaj naokoli celo jutro in je dejal, da voha morskoo sol.

Zelo sem bil ganjen — tudi vi bi bili — in sem ga ne glede na samo usmiljenje na mestu našel za kuharja na naši ladji. Dolgi John Silver mu je ime in nima ene noge; to sem smatral kot nekako priporočilo, posebno ker jo je izgubil v vojaški službi pod nesmrtnim Hawke-jem. Brez penzije je, Livesey. Mislite si to ostudno dobo, v kateri živimo.

No, gospod, mislim sem, da sem našel samo kuharja, pa sem dobil vse moštvo. Silver in jaz sva v malo dneh nabrala celo četo najbolj utrjenih starih mornarjev, kar si jih more človek misliti — niso ravno lepi za oči, toda, po njihovih obrazih sode, naravnost predznega značaja. Povem vam, celo s kako fregato bi se lahko spoprijeli.

Dolgi John se je ravnokar oprostil dveh izmed onih šestih ali sedmih, ki sem jih jaz prej našel. Na mestu mi je dokazal, da sta bila dva taka nova in neizkušena mornarja, na katere se ne moreš zanesti pri kakem važnem dogodku.

Sem pri najboljšem zdravju in prav dobre volje; jem kot vol, spim kakor klada, vendar ne bom zvičal pravega veselja prej, dokler ne slišim hoditi svojih mornarjev okoli vretena krmila. Proti morju! Ho! Živio zaklad! Slava morja mi je malo zmešala glavo. Sedaj pa, Livesey, pridite hitro; ne izgublajte ure, ako me spoštujete.

Mladi Hawkins naj se takoj poslovi pri svoji materi in Redruth naj ga spremlja; potem naj pa prideta kolikor mogoče hitro v Bristol.

John Trelawney.

P. S. Nisem še povedal, da je našel Blandly, ki pošlje, mi-mogrede povedano, pomozno ladjo za nami, ako se ne povrtno do konca avgusta, krasnega človeka za prvega častnika — svojeglavnega človeka sicer, kar obžalujem, vendar v vseh drugih ozirih pravi zaklad. Dolgi John Silver je našel zelo pripravnega človeka z imenom Arrow. Imam krmarja, ki žvižga, dr. Livesey; in tako bo življenje na Hispanioli kakor na kaki bojni ladji.

Pozabil sem povedati, da je Silver mož, ki ima nekaj pod palcem; iz lastne skušnjaje vem, da ima denar v banki. Tukaj pušča ženo, da bo vodila gostilno; čvrsta ženska je; dvema stari-

ma samecma, kakor vam in meni, se že sme oprostiti, ako bi mislila, da ga žena pošilja na morje.

J. T.

P. P. S. Jakec naj ostane pri materi eno noč. J. T.

Lahko si mislite, kako me je vznemirilo to pismo. Od veselja sem bil čisto iz sebe; in če sem kedaj zaničeval kakega človeka, je bil to Tom Redruth, ki ni znal drugega kot godrnjati in tarnati. Vsakdo izmed nižjih varuhov lova bi z veseljem zamenjal njegovo mesto z njim; vendar to ni bilo po volji sodnika in volja sodnika je bila vsem postava. Nikdo razen starega Redrutha se ne bi drznil niti godrnjati.

Naslednjega jutra sva odšla peš proti "Admiralu Benbow-u" in tam sem našel svojo mater pri dobrem zdravju in dobri volji. Kapitan, ki je bil toliko časa vzrok vseh sitnosti, je odšel tja, kjer hudobneži nehajo provzročati nepravilike. Mirovni sodnik je bil dal vse popraviti, prebarvati gostilniške sobe in znamenje in je dodal tudi nekoliko pohištva — pred vsem krasen naslanjač za mater pri točilni mizi. Najel ji je dečka kot učenca, da ne bi pogrešala pomoči za dobo moje odsotnosti.

Pri pogledu na tega dečka sem prvič pregledal svoj položaj. Do tega trenutka sem vedno mislil samo na dogodke pred seboj in prav nič na dom, ki sem ga zapuščal; spričo tega nerodnega tučja pa, ki naj ostane mesto mene tu pri moji materi, so mi prišle solze v oči. Bojim se, da sem se zelo znašal nad tem dečkom; ker ni bil vajen takega dela kot novinec, je bilo na stotine priložnosti, da sem ga popravljal, ga postavljaj v stran, in prav nič nisem bil izbričen pri iskanju takih prilik.

Noč je minula in naslednjega dne po obedu sva bila Redruth in jaz zopet na nogah in na poti. Poslovil sem se od matere in zaliva, kjer sem živel od svojega rojstva, in od drugega starega "Admirala Benbow-a"; pa ker je bil sedaj prebarvan, mi ni bil več tako drag. Ena mojih poslednjih misli se je nanašala na kapitana, ki se je tolikokrat sprehal po obrežju s svojim triglatim klobukom, brazgotinastim licem in starim daljnogledom od medi. V prihodnjem trenutku sva zavila okoli vogala in moja domačija mi je izginila izpred oči.

(Dalje prihodnjič)

GLASOVI Z RODNE GRUDE

Kasacijsko sodišče v Beogradu je nedavno pretresalo obso-dbo dveh zloglasnih razbojnikov, ki sta okrog Valjeva tekmo enega leta izvršila 83 razbojstev. Hajduka Ivan Maksimović iz vasi Drenovca in Bajo Omerović iz vasi Bastove sta bila strah in trepet vsega prebivalstva v valjevskem okrožju. Ta dva strahotna razbojnika sta celo za plen bornih 10 Din bila sposobna, da na barbarski način oropata svoje žrtve in jih sadistično izmrcvarita.

Po prvi aretaciji zaradi nekaterih deliktov sta se Ivan in Bajo v zaporu seznanila z zloglasnim hajdukom Bojovičem in z njim izdelala načrt za pobeg iz jetnišnice. V noči med 19. in 20. novembrom 1923. so vsi trije z žlicami razpraskali zid, razdejali opeko, zlezli skozi luknjo na hodnik, ubili dva jetniška paznika, pobegnili v šumo in začeli hajdukovati. Kmalu pa so se sprli in se zopet ločili. Bojovič je začel operirati na lastno pest. Ivan in Bajo pa skupno. Naključje je hotelo, da je Bojovič kmalu zopet padel pravici v roke in je bil za svoja razbojstva justifikiran. Ivan Maksimović in Bajo Omerović pa sta še vse leto hajdukovala in končno v maju 1924. tudi onadva padla orožnikom v mrežo.

Tekom enega samega leta sta Ivan in Baja, kakor omenjeno, izvršila 83 razbojstev, umorila dva človeka, izmučila pa večje število žrtev in naropala 180,000 dinarjev. Prvo sodišče je obsodilo Ivana Maksimovića in Bajo Omerovića na smrt z ustrelitvijo in vrhu tega (po srbskem kaz. zak.) na 846 let težke ječe.

Kasacijsko sodišče je zdaj razveljavilo sodbo valjevskega sodišča, ker smatra, da je ocenitev posameznih zločinov bila še vseeno prenizka in da bi bile valjevsko sodišče moralo za večino razbojstev izreči smrtno kazen ali vsaj 20 let težke ječe. Spričo tega se bodo torej izvršile samo še nekatere formalnosti, a smrtna kazen obema hajdukoma nikakor ne odide. Pričakovati je, da bosta v kratkem ustreljena.

Križev pot za stanovanj v Celju. Reveži so oni najemniki, katerim so odpovedana stanovanja. Bliza se 1. majnik, ko bo treba stanovanje izprazniti, a nihče od teh najemnikov ne ve, kje bo dobil stredo. V zadnjem času je bilo odpovedano stanovanje mnogim strankam, ki begajo sedaj od hiše do hiše in od gospodarja do gospodarja in sprašujejo znanca na cestah in ulicah za morebitna prosta stanovanja. Kolikor je znan položaj v Celju, se bo število teh begajočih v kratkem še pomnožilo.

OTON ŽUPANČIČ, 50 LETNIK

Dne 23. januarja t. l. je poteklo 50 let, kar se je na Vini- ci v črnomaljskem srezu ljubljanske oblasti narodil Oton Župančič, sedanj, daleč preko meje širše naše domovine sloveči pesnik in književnik.

Ko je leta 1896. opravil maturo na ljubljanski I. državni gimnaziji in leta 1902. dovršil svoje študije na filozofski fakulteti vseučilišča na Dunaju, je leta 1903. pol leta služil kot suplent za zemljepis in zgodovino na ljubljanski I. državni gimnaziji. Nato je pa odpotoval v Pariz, ki si ondi izpopolni izobrazbo. V poletju 1912. je postal dramaturg pri gledališču v Ljubljani, leta 1913. pa je postal upravitelj arhiva mestne občine ljubljanske. Po prevratu je bil imenovan za dramaturga, leta 1926. pa za generalnega tajnika Narodnega gledališča v Ljubljani.

Oton Župančič je doslej v knjigi izdal osem zbornikov svojih poezij (Časa opojnosti, Pisanice, Čez plan, Samogovori, Sto ugank, Ciciban, Mlada pota, V zarje Vidove), deveti zbornik njegovih poezij pa izda Društvo slovenskih književnikov v proslavo 50letnice njegovega rojstva. Župančičeve poezije prištevajo domači kakor tuji kritiki med bisere slovenske poezije, ki je kulturni svet prvič nase opozorila z mojstroviniami doktorja Franceta Prešerna. Otona Župančiča časti kot dozorelega umetnika s širokim umetniškim obzorjem in zrelo močjo slovenski in ves slovanski literarni svet prav tako, kakor angleški,

francoski, italijanski, nemški in španski. Še večji pomen pa je Župančičev kot najfinjšega oblikovalca našega jezika, ki ga je izbrusil in razkošno obogatil. Zato so za naš jezik največje vrednosti njegovi prevodi.

Prvovrstne umetnine so Župančičevi prevodi svetovno znanih del angleške (Chester-ton, Dickenš, Galsworthy, O'Neill, Shakespeare, Shaw, Wilde), francoske (Daudet, Anatole France, Flaubert, Maupassant, Merimee, Moliere, Rostand, Voltaire), italijanske (Dante: Trije spevi Divine "Commedie"), nemške (Mozartovi oper. Don Juan in Fortunio, Schiller) in španske (Calderon) književnosti. Zlasti sloviti so njegovi prevodi Shakespearejevih dram, ki jih je poslovenil doslej že deset: Machbeth, Othello, Mnogo hrupa za nič, Julij Cezar, Sen kresne noči, Zimska pravljica. Kar hočete, Beneški trgovec, Komedija zmešnjav, Ukročena trmoglavka. S temi svojimi mojstrskimi prepisnitvami je Oton Župančič slovenskemu gledališču omogočil, da goji klasiško dramo v vse večji meri, nego je morejo drugi odri, in da je svoj umetnostni nivo povzdignilo na res ugledno višino.

Razen svojih poezij je Oton Župančič v knjigi izdal svojo izvirno zgodovinsko tragedijo "Veronika Deseniška", ki je na repertoarju že vseh večjih naših gledališč. Prevel pa je tudi več iger za dramski repertoar.

Vrhu vsega je Oton Župančič urejal literarni reviji "Slovan" in "Ljubljanski Zvon", je bil literarni in kritični sotrudnik raznih slovenskih, srbskih in hrvatskih revij in dnevnikov ter ureja danes ljubljanski Gledališki list. Njegova literarna produktivnost je torej izredno bogata. V priznanje njegove izredne veljave kot jugoslovanski pesnik in književnik mu je kralj Aleksander leta 1922 podelil red sv. Save III. razreda, pred sednik francoske republike pa ga je leta 1923 za posebne zasluge odklical z znakom viteza častne legije (la Decoration de Chevalier de l'Ordre National de la Legion d'honneur). Oboje jasno izpričuje, da je Oton Župančič mož, kakršni so nam v ponos in čast. Sloves njegovega imena je tolik, da je doslej še vsak odlični inozemec, če ni zgolj politik, ko je potoval po Jugosla-

OBCINSTVO IN ČLANSTVO J. S. K. JEDNOTE
se vabi, da si ogleda novo

POSLOPJE in HRANILNO PODRUŽNICO
na 185. cesti in Kildeer (v Nothinghamu).
JAVNA OTVORITEV V SOBOTO
3. MARCA
Odperto od devetih zjutraj do devetih zvečer.
Vsak dobi spominek (souvenir).
The International Saving & Loan Co.
(Slovenska Hranilnica).
Glavni urad: 6235 St. Clair Ave.
Premoženje \$1,750,000; obrestuje po 5%. Sprejema vloge tudi od zunaj.

viji, posetil tudi Otona Župančiča, da se z njim seznanil in da naveže osebne stike z njim. Ta širok sveta sloveči mož, čigar pesniška in književniška veljava v nemali meri dviga ugled naše očetnjave v kulturni tujini, je sedaj generalni tajnik in dramaturg Narodnega gledališča v Ljubljani.

SKUPNA POTOVANJA
Ako ste namenjeni v stari kraj, boste najbolje potovali, ako se pridružite enemu izmed naših skupnih potovanj, ki se bodo vršila kot sledi:

1. Velikonočno potovanje — 17. marca — na najnovšem in najhitrejšem parniku Francoske linije — Ile de France.
2. Majniško potovanje — 28. aprila — tudi na največjem in najmodernejšem parniku Francoske linije — Ile de France.
3. Tržaško potovanje — 6. maja — na novem in hitrem parniku Saturnia, ki rabi samo 12 dni do Trsta.
4. Poletno ali glavno potovanje — 9. junija — zopet na slavem Ile de France.

Poznejša skupna potovanja bodo pravocasnoma naznanjena. Lahko potujete tudi po kaki drugi liniji ali z drugim parnikom. Mi zasopamo vse važne linije in vam lahko postrežemo v vsakem slučaju. V vašo korist je, da se čim prej prijavite ter si tako zagotovite dober prostor in nam omogočite pravocasnno preskrbo potrebnih pravic itd. Za cene, vozni red in druga pojasnila se obrnite na

SLOVENSKO BANKO ZAKRAJSEK & ČESARK
455 W. 42d St. New York, N.Y.

IZSEL JE Slovensko-Amerikanski KOLEDAR
za leto 1928
Cena s poštnino vred 50c
Naročite ga pri: **GLAS NARODA**
82 Cortlandt St., New York, N. Y.

ANTON ZBAŠNIK
Slovenski Javni Notar
4905 Butler Street, Pittsburgh, Pa.
Izdeluje pooblastila, kupne pogodbe, pobornice vsake vrste, uporate in stare kraje. Pišite ali pridite osebno.

RUDOLF PERDAN
SLOVENSKI JAVNI NOTAR
Naznanja rojakom te okolice, da izvršuje vse v notarsko stroko spadajoče posle.
933 E. 185th St. Cleveland, Ohio.

Največja in najstarejša slovenska zlatarska trgovina v Ameriki. Zlatarske predmete vseh vrst, gramofone, piane in radio vseh cen in izdelkov dobite pri nas.
FRANK ČERNE
6033 St. Clair Ave. in 936 E. 79th St., Cleveland, O.

Velikonočni skupni izlet v Jugoslavijo in Italijo
priredimo s parnikom "PARIS" dne 24. marca 1928 (1. A. M.)
Potniki bodo imeli tedaj spremenljive, ki jih bo spremljal stari do Ljubljane, gledal bo na to, da bodo vsi udobno potovali ter skrbel za svojo prilago. CENA VOZNEMU LISTU III. RAZREDA \$114.67, tja in nazaj s povračilom \$193.50, tja in nazaj s povračilom \$114.67. Kdor je namenjen potovali, naj se čimprej prijavi.
II. SKUPNI ALI MAJSKI IZLET
s parnikom "PARIS" priredimo dne 12. maja 1928 (1. A. M.)
Tudi tedaj bo pridelen potnikom spremljevalec skoti do Ljubljane in jim bo v roku v vseh ozirih. Kdor se je vdeležil naših dosedanjih skupnih izletov, se prepričaj, da se tedaj najbolj udobno in brezskrbno potuje.
SAKSER STATE BANK
82 Cortlandt St., New York, N. Y.

ELCO THEATER - ELY, MINNESOTA
Marca 4. in 5. Milton Sills in Doris Kenyon v sliki "The Valley of the Giants."
Marca 6. in 7. Estelle Taylor in Antonio Moreno v sliki "The Whip Woman."
Marca 8., 9. in 10. Garry Cooper, Evelyn Brent in Noah Berry v sliki "Bean Sabreur".
NE ZAMUDITE TEH PREDSTAV!

Imam na zalogi že nad 14 let LUBASOVE HARMONIKE
vseh vrst in modelov, nemške, kranjske in chromatizne; tri in štirivrstne, dvakrat, trikrat in štirikrat uglašene.
Imam na zalogi tudi korčeke, glasove, nove gotove mehove in druge posamezne dele. Cene harmonikam sem znatno znižal.
Pišite po cenik na: **ALOIS SKULJ**
323 Epsilon Pl., Brooklyn, N.Y.
Edini zastopnik in založnik LUBASOVH HARMONIK v Zvezni Državi

Lepe tiskovine
za vaša društva, za trgovec, posameznike, za vsakogar, ne pridedite dobite vselej po nizkih cenah
v prvi slovenski tiskovini karoli v Zjed. državah, dobite ob vsakem času za nesljivo in
točno postrežbo
Se pripravam društvom, za kakom, trgovcem za vse prilike. Prevezam največje kot najmanjša dela.

Ameriška Domovina
6117 St. Clair Ave. CLEVELAND, O.